

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

SAVAŞI

HALK AYAKLANMASI

ÖNLER

- Koşullar Daha Uygun
- Fırtınanın Haberci Esintileri Geliyor
- Devrimin Nesnel Ve Öznel Koşulları
- ODTÜ'de Yol Protestoları
- Tuzluçayır Halkı Asimilasyona Hayır Diyor
- Ahmet Atakan Kavgamızda Yaşıyor

NE OLDU LAN...
BÜYÜK ADAM OLAMAYSAK
HAYALERİMİZİ SATMADIK YA

10 EYLÜL 2013 ANTAKYA AHMET ATAKAN ÖLÜMSÜZDÜR

ZAFERE DAİR

MEHMET AYVALIŞ

ABDULLAH CÖMERT

İTHEM SARISÜLÜK

MEDENİ YILDIRIM

ALİ İSMAİL KORKMAZ

Korkunç ellerinle bastırıp yarını
dudaklarını kanatarak
dayanılmakta ağrıya.
Şimdi çıplak ve merhametsiz
bir çığlık oldu ümid...
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp koparılacaktır...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.

Ölüyor çarpışarak insanlarımız
— halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı —
ölüyor insanlarımız
— ne kadar çok —
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü nümâyîşe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı :
bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökölüp
koparılacaktır...
NAZİM HİKMET RAN

KOŞULLAR DAHA UYGUN

Halk ayaklanması bir devrimle sonuçlanmamışsa da devrimin gerçekleşmesi için daha uygun bir durum yaratmıştır. Yolumuz üzerindeki birçok engel, pürüz ve güçlük aşılmış, hedef çok daha yakınlaşmıştır. Devrimci hedeflerimiz yönünde ilerlerken, şimdi daha birikimli, daha güçlü ve verilen mücadelelerden pratik sonuçlar çıkararak davranıyoruz.

Emekçiler henüz yönetemiyor, fakat burjuvazi de artık yönetemiyor. İşte ciddi ve derin bir bunalım. İşte devrimci durumun somut bir göstergesi. Türkiye ve Kürdistan'da uzun zamandır varolan bu durum, ayaklanmadan sonra çok daha derinleşti, olgunlaştı ve keskinleşti.

Ezilen devrimci sınıf, henüz yönetemiyor, ancak devrimci iktidara gelmek ve yönetmek için yeni olanaklara kavuştu.

Hedef devrimci iktidar olmalıdır. Bunun ilk koşulu, eski siyasi yapıyı yıkmaktır. Onun yerine, ayaklanma sırasında ortaya çıkan yeni organları, devrimci iktidar organları durumuna getirmektir. Günün ana sorunu budur. Sorunun çözümünü büyük bir siyasi cesaretle ortaya koymalıyız.

Eski siyasi yapının, burjuva devletin bastırıcı, baskıcı, yasakçı, anti-demokratik yapısının açığa çıkması, ona karşı geniş halk yığınlarının harekete geçmesini getirmiştir.

Bu devletin bir savaş örgütü olan niteliği varlığını korumuştur. Halk bunu sürekli baskı altında tutulmasından biliyor. Kürt halkı, bunu kendisine karşı yapılan ağır baskı, saldırı ve katliamlardan biliyor. Tekelci sermaye, kitleleri yönetemiyor, ona karşı savaşıyor.

Kitleler ayaklanınca, burjuvazinin sınıf egemenliği, bu egemenliğin bir sınıf diktatörlüğü olduğu, bu diktatörlüğün güncel biçiminin faşist karakteri bir kez daha bu defa milyonların gözünde açığa çıktı. Sonuç olarak, işçi sınıfında, ezilen sınıflarda, kadınlarda ve gençlikte varolan politik sistemi alaşağı etmek için yüksek bir bilinç ortaya çıkmıştır.

31 Mayıs ve Haziran günlerinde, eski siyasi yapıyla çatışan ve bedel ödeyen yığınlar, ulaştıkları siyasi bilinci pratikte uygulama olanağını buldular. Kavganın

doruklarında doğan atmosfer yeni bir yaşam için insanları ateşleyici bir rol oynadı. Devrimci duygular, devrimci coşku, kendine güven, dünyayı değiştirmeyi amaçlayan etnasyonalist hareketin bir parçası olma bilinci tepe noktasına çıktı. Oluşmuş olan bu devrimci ortamın küçük burjuva hareketlerin uzlaşmacı geri ve kaypak tutumları yüzünden sönüp gitmesine izin verilmemeli.

Ayaklanma düzeyine çıkan eylemlerle, eyleme dayanarak ve eylem içinde insanlarda gözle görülür bir değişim yaşandı. Düşünme biçimleri, eleştirileri sanatları, yani bilinç biçimleriyle ve politik hareketleriyle eski toplumun karşısına geçtiler. Güncel burjuva toplumla savaşımında, geçirilen değişimler az bir şey mi? Kitleler kapışmanın yeni uğraklarına bu nitelikleriyle girecektir. Bu, yeni kapışmaların nasıl geçeceği hakkında bize bir fikir veriyor.

31 Mayıs'la karşılaştırıldığında bugün, devrimci politik bilinç açısından epey bir mesafe alındığını söyleyebiliriz. İlk günlerde, hedeflerde bir sınırlılık, nasıl davranılacağı konusunda bir yetersizlik, hatta belli bir muğlaklık vardı. Devrimci marksizm açısından olmasa da ayaklanan milyonlar açısından durum böyleydi. Ama uzun sürmedi İktidarın, devletin saldırılarının artması, yığınlarda kısa sürede bir netleşme sağladı. Somut hedefte ve pratik politikalarda genel bir yönelim belirdi: İktidarın alaşağı edilmesi ve özgürlüklerin elde edilmesi. Gerçi katılan güçlerin farklı siyasal ve politik eğilimi nedeniyle herkes hedefi kendi açısından koyuyordu; fakat baskın gelen, halk kitlelerinin kendi tarzında mücadele ve kendi tarzında demokrasi anlayışı oldu.

Bunca yoğun kapışmadan sonra şurası kesindir ki, kitlelerin ikinci bir büyük girişi, ilkinin ilk günlerindeki gibi bir durumu yinelemez, bu sefer kavga iktidar etrafına yürütülecektir.

Tekelci sermaye, devlet iktidarı, kitleleri etkileyecek ideolojik gücü sahip değil. Bugüne dek varolan etkisini yitiriyor. Egemen düşüncelere dayalı argümanlar giderek tükeniyor. Egemen düşünceler, eski toplumun biçimini yansıtır ve egemen sınıfın düşünceleridir. Egemen sınıfın düşünceleri sosyalist düşünceler tarafından yenilgiye uğratılmıştır. Burjuvazinin gerici olan han-

gi görüş varsa onu yardıma çağırması, alınan yenilgiyi tersine çeviremeyecektir.

Ayaklanma günlerinde etkin olan sosyalist bilinç biçimleri, devrimci fikirler, işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği sınıf savaşımının ve doğmakta olan yeni toplumun bir ifadesidir. Komünist düşüncelerin eski düşünceler karşısında baskın gelmesi, eski toplumun dağılmasının bir göstergesidir. Eski toplumun çözülüp dağılmasıyla birlikte maddi temeli ortadan kalkacağı için eski görüşler de yerini yeni görüşlere bırakır.

İşçi sınıfı ve halk yığınları yeni çatışmalara, toplumda derin bir etki yaratan sanatsal/estetik eleştirel bakışlar ve devrimci ideolojinin gücüyle giriyor.

Özel mülkiyet temeli nedeniyle burjuva toplum sınırlılıkları olan bir toplum biçimidir. Sınırlılıkları olan yalnızca entelektüel alan değildir. Yaşamın tüm alanları, tüm toplumsal ilişkiler sınırlı ve güdüktür. Toplumun gelişmesi, çağdaş ilerleme, kapitalistlerin çıkarına bağlanmıştır. Üretici güçlerin evrensel, çağdaş gelişmesi ve büyümesi ile dar kapitalist temel arasındaki çelişki ve çatışma gitgide belirgin durum kazandı.

İnsan ilişkilerinin belli sınırlılıklar içinde tutulduğu kapitalist kölelik ve sömürü ortamında demokrasi de, özgürlükler de eksik, güdük ve denetimli olur. Tek kelimeyle, burjuva toplumsal yapı, her tür çağdaş ilerlemeye dar geliyor. Eski toplum dönüşüme uğratılmadan, tüm bu sınırlılıklardan kurtulamaz.

Halk kitleleri bu dar yapıya karşı her yerde başkaldırırken, ayaklandıkları her yerde yeni bir hayat filizleniyor. 31 Mayıs ve Haziran günlerinin de gösterdiği gibi kitleler hızla yeni yaşam etrafında toplanıyorlar. Daha büyük bir kavgaya toplumu yeni bir yaşam temelinde örgütlemek bilinci ve amacıyla giriliyor.

Yeni savaşımına daha iyi hazırlanmak için gereken ya da bu koşullarda olanaklı olabilen zamana sahibiz. Park forumları ve bu çerçevede yapılan diğer etkinlikler, bu zaman içerisinde yapılıyor. Hazırlık zamanı çok uzun değildir. En yoğun, en verimli ve en etkin biçimde değerlendirilmelidir.

Bize böyle ara zaman kazandıran, güç-

ler ilişkisinin değişmesidir. Savaşan proletarya ve savaşan halkların mücadelede edindiği yerdir, geldiği konumdur. Bizim düşmanı henüz yenemediğimiz, fakat karşı tarafın da bizi tamamen bastıramadığı, i- çinden geçmekte olduğumuz tarihsel sürecin bir sonucudur.

Tarihsel değişimleri, savaşımı, karşıtların ilişkisi, yani karşıtlık i- çinde ele alınmalı. Emekçi sınıflar kendi hazırlıklarını, karşıtların ha- zırlıklarını göz ardı ederek yapamaz, yapmamalıdır. Onlar eldekini yitirmemek için olup bitenlerden kendi açılarından dersler sonuçlar çıkarıyorlar. Yeni baskı önlemlerini devreye sokarken, bu sonuçlar- dan yararlanıyorlar. Kısaca daha deneyimli ve donanımlı bir düşman- la karşı karşıya olduğumuzu unutmamalıyız.

Özce, yenmek için eylemlerimizi, mücadelelerimizi, dayanışma- mızı daha iyi örgütlemek ve işi daha sıkı tutmak zorundayız.

Yenmek, bizi başarıya götürecektir, örgütsel araçlar oluşturmaya zorlar; dönemin gerektirdiği ve sınıfsal savaşımın gereksinimlerini karşılayacak örgütler.

İşçiler eyleme geçtiğinde, diğer örgütlerden farklı, yeni tip örgüt- lenmelere giderler. Grevde grev komiteleri, fabrika/işyeri işgallerinde işgal komiteleri, gösterilerde eylem komiteleri... Devrimci halk ayak- lanması gibi sınıf mücadelesinin ve eylemlerin üst biçimi ve pratikte gündeme geldiğinde ise ayaklanma organları görevini görecektir örgüt- lenmelere gidilir. Böylesi örgütler, diğer dönemlerin örgütlerinden farklıdır. Mücadelenin gereksinimlerini karşılamaya uygun örgütler- dir. 31 Mayıs'tan sonra, ayaklanma sırasında ortaya çıkan yığınsal devrimci örgütler, yeni siyasal durumun gerektirdiği örgütsel biçimler- dir. Bunlar sendika, dernek ve meslek örgütlerinden farklı tipte örgüt- lerdir.

Yeni tip örgütler, henüz iyice şekillenmiş ve tam biçimine kavuş- muş değil. Devrimle, devrimin zaferiyle en olgun, en yetkin biçimine kavuşurlar. Bugünden yapılması gereken, daha oluşum halinde olan bu örgütleri, mücadelenin bütün alanlarına yaymak, devrimci savaşımın temeli yapmaktır. Oluşum devam ediyor. Onları ancak pratik mücade- le içinde geliştirebiliriz.

İlkinde devrimin ilk adımları atıldı, -temel taşları yıllarca verilen örgütlü devrimci mücadeleyle döşenen- ikincisinde, daha ileri gidilme- si ve kesin başarı sağlamalıdır. Kesin sonuç, yani devrimin zaferi, ye- ni birçok büyük devrimci girişimler gerektirebilir. Son derece iyi örgütlenmiş ve emperyalizmin desteğine sahip, bir burjuva sınıfı de- virmek, bugüne dek verilen mücadelenin de gösterdiği gibi çok daha güçlü, etkili ve iyi örgütlenmiş ayaklanma girişimini ya da devrim gi- rişimini gerektirir. Ancak mücadelenin sıçramalı, patlamalı bir geliş- me gösterdiğini göz önünde tutmalıyız. Yeni bir devrimci sıçrama, devrimin yeni bir dalgası bizi daha kısa sürede sonuca götürebilir.

Şunu da bugünden biliyoruz: İkincisi, ilki gibi geçmeyecektir. E- konomik ve politik gücün tekeline sahip olanlar, ellerindeki tüm güç- leri, süreci kendi lehlerine çevirmek için kullanacaklardır. Tüm plan ve hazırlıkları bu yönde. Bu koşullarda, düşman kuvvetlerinin karşısın- da daha ileri noktaları tutmak ve onu yenmek için daha büyük bir dev- rimci halk gücü, enerjisi ve cesaretle işe girilmelidir.

Ama şimdiden açık olan bir durum doğmuştur: Karşı taraf saldı- rılarını faşist devlet terörünü, tüm kötülüklerini hangi düzeye çıkarır- sa çıkarsın, ilk ayaklanmayla yeni bir tarihsel dönem açılmıştır; bu dönemi kolay kolay geriye çeviremezler, işçiler, halk kitleleri, kesin bir sonuç alınca dek devrimci süreci canlı tutacaklardır. Toplumun efen- dileri, devrimci kitlelerin devrimin zaferi yolunda ortaya koyduğu dev- rimci ateşliliğe, atılganlığa ve devrimci heyecana karşı duramazlar.

C.DAĞLI

FIRTINANIN HABERCİ ESİNTİLERİ GELİYOR

Hükümetin korkuları boşuna değil ya da “Haziran Ayak- lanmacıları”nın attıkları “Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam” boş sözcüklerden ibaret bir slogan değil. Anlamı ve karşılığı var ve biz bunu şimdiden görmeye başladık bile.

ODTÜ öğrencilerinin doğa katliamına karşı çıktıkları kı- vılcım, etrafı tutuşturan bir ateşe, ortalığı yakacak, bozkırı tu- tuşturacak bir yangına dönüşme eğilimine girdi bile. Öğrenci gençlik gecenin geç saatlerine kadar polisle çatıştı ve eylem- ler hala sürüyor. ODTÜ öğrencileri polisle çatışırken İstan- bul, İzmir ve daha pek çok yerden “Diren ODTÜ, Seninleyiz” sloganları gelmeye başlamıştı bile.

Artık hiçbir eylem kendi alanıyla sınırlı kalmıyor, etkisi- ni her tarafa yayıyor.

Bu yangın bir ayaklanmaya dönüşür, hükümetin korku- larını gerçeğe dönüştürür mü; henüz bilemiyoruz. Ama hiç kimse böyle bir şeyin mümkün olmadığını ileri süremez, sür- müyor.

ODTÜ’de çakan kıvılcımın sıcaklığı İstanbul’da, İz- mir’de kendini hissettirmeye başladığı sırada ODTÜ’nün he- men yanı başında Tuzluca’yı da emekçi halk hükümetin ve devletin bir başka oyununa, Alevileri aldatmak için başlattık- ları bir girişime karşı ayağa kalkmıştı bile.

Burjuva basın 7-8 Eylül tarihli sayılarının başlıkları “Ankara’da Sıcak Saatler” idi. Emekçi halk, gençlikle birlik- te, gecenin geç saatlerine kadar polisle çatıştı.

Şu sorulabilir: Bu eylemler, çatışmalar bir ayaklanmaya dönüşür mü? Buna kesin bir “evet” yanıtı vermek mümkün değil. Ama sorunun kendisinin sorulması bile böyle bir ihti- malin olduğunu ortaya koyar ki, sadece bu bile Türkiye’nin bir ayaklanma için son derece elverişli olduğunu kanıtlama- ya yeter.

Şunu da eklemek lazım: ODTÜ ya da Tuzluca’yı ya da yarın herhangi bir yerde ortaya çıkacak eylemler belki hemen bir ayaklanmaya yol açmayacaklar ama kesinlikle bir ayak- lanma için gerekli koşulların olgunlaşmasını, zeminin elveriş- li hale gelmesini sağlayacaklardır.

“Bu daha Başlangıç Mücadeleye Devam” sloganı şimdi ete kemiğe bürünüyor. Şüphesi olanlar devletin, hükümetin korkudan aldıkları önlemlere baksın.□

DEVİRİMİN NESNEL VE ÖZNEL KOŞULLARI

31 Mayıs'ta bu topraklarda yeni bir tarihsel dönem açıldı. Ezilen sınıfların, kendi tarihlerini, bilinçlice yapmak için, tarih yapıcılarını hareket ettikleri, devrimci halk ayaklanmasını gerçekleştirdikleri, yeni bir geleceğe açılan bir dönem.

Tekelci sermaye ve devlet iktidarı, doğmuş olan yeni ortamın bir devrimle sonuçlanmaması için kendince önlemler alıyor.

Kazanmak için, devleti güçlendiriyor, tüm güçlerini gözden geçirip onlara çeki düzen veriyor; baskı üzerine baskı uyguluyor, saldırı üzerine saldırı düzenliyor. İşçi sınıfı hareketi ve halk güçleri büyük bir güçle bastırılınca, böylece devrim uzun süre belini doğrultamaz duruma gelir.

Fakat fena halde yanılıyorlar. Yanılışları şurada: Burjuva egemenliği devirmeye yönelik yıkıcı ve devrimci güçler, güncel topluma dıştan dayatılmıyor; eski toplumsal ilişkileri yıkacak olan güçler, bu ilişkiler içinde doğup gelişiyor ve hazırlanıyor.

Burjuvazinin bu şekilde akıl yürütmesi de evrenseldir, yanılışı da. Akıl yürütme biçimi onu, dünyanın her yerinde, devrimci güçleri ezme için, bastırıcı gücünü en üst noktaya çıkartmaya götürmüştür. Varlıklı sınıf, ezilen sınıfların büyüyen devrimci hareketini bastırıldığını ve bundan tamamen kurtulduğunu sandığı bir sırada, karşıt sınıfların çok daha güçlü ve büyük başkaldırısıyla karşılaşmıştır.

Türkiye burjuvazisinin düşünce tarzı, diğerleriyle aynıdır. Bu topraklarda, dünyanın en baskıcı ve en saldırgan devlet düzenlerinden birini kurarken, kendisine yol gösteren düşünce biçimi, aynı olmuştur. Ama ne kesintisiz olarak süren devrimci hareketin büyümesini önleyebildi, ne Kürdistan'da güçlü ve etkili bir hareketin boy verip gelişmesinin önüne geçebildi. Ezilen sınıfların devrimci hareketi, 31 Mayıs'ta bir halk ayaklanmasına dönüştü. Sonuçta, burjuvaca akıl yürütme tarzı bizde de çökmüştü.

Güncel burjuva toplum, proleter kitlelerin emeğine dayanır, sermaye ücretli emekçiyi sömürerek büyür. Ücretle çalışanların sayısı arttıkça, sermaye hem kendi gücünü artırmış olur, hem de, kendini devirecek karşıt gücü yaratmış olur. Eski toplumu yıkacak güçler, bu topluma dıştan dayatılmıyor; bu toplum tarafından örgütleniyor, eğitiliyor, birleştiriliyor. Ve başkaldırılara zorlanıyor. Tüm toplum amansız çıkar çatışması alanıdır.

Bu, sınıf karşıtlığına dayanan bir savaşımdır. Varlıklılarla, ezilen sınıflar arasındaki bir savaşımdır. Toplumun sosyal sınıfları arasındaki uzlaşmaz çelişki keskinleştikçe sosyal sınıflar arasındaki savaşım da keskinleşir ve

şiddetlenir. Toplumun dayandığı çelişki onun çözülüşünü de gerçekleştirir. Çelişkilerin gelişmesi devrimi kaçınılmaz yapar.

Toplumun tepesindekiler, kendilerini oradan alaşağı edecek bir devrim tehlikesinden hep korkmuşlardır. Devrimi, devrimi yaratan koşulları, kendi elleriyle oluşturdular. Yok olma tehdidi altında, kendilerini ortadan kaldıracak güçleri, kendileri geliştirdiler. Kısacası, sermayenin büyümesini sağlayan, aynı koşullar, sermayeye dayalı üretimi ortadan kaldıracak koşullardır. Bu koşulların gelişimi ve organik toplumu devrimi zorunlu duruma getirir.

Yakın dönemde, dünyadaki büyük toplumsal politik olayların gösterdiği gibi toplumsal devrim yavaş değil, hızlı ve sıçramalı bir gelişim içinde. Sıçramalı, hızlı ve aniden patlak veren isyan ve ayaklanmalar, çelişmeli ve çatışmalı bir sürecin birikimlerinin sonucudur. Tüm bu gelişmelerin bir devrimi doğurması, karşıtlık içindeki tarihsel gelişmenin doğal bir sonucudur.

Tekelci sermayenin sınıf egemenliğine son verecek devrim, pratik ve ciddi bir güçtür. Gaspedicileri alaşağı edecek bir durum kazanmıştır. Sadece nesnel dayanaklara değil, öznel dayanaklara da sahiptir. Devrimin öznesinin savaşımına bağlı olarak süreklilik gösteriyor. Devrimde ısrarlı, tutarlı ve kararlı devrimci bir sınıfın, proleter sınıfın önderliğine bağlı olarak başarıya ulaşır. Nesnel ve öznel koşullarının birleşmesi, bir araya gelmesi devrimi verir. Burjuvazinin en çok korktuğu durum da budur. Ortaya çıkan durumun yarattığı sonuçlardan kurtulmak için, bütün gücüyle devrimci kitlelere onların gerçek devrimci hareketine saldırır. Politik yolla, gerici şiddetle, kendilerine karşı yönelen hareketi bastırmak için ne kadar enerji harcarsa harcasınlar, kapitalist toplum, ekonomik yolla, bu hareketin ilerlemesini sağlayacak koşullar her gün yeniden üretiyor.

Halkın en derin özlemleri, bugünkü ekonomik ve toplumsal sistemden kaynaklanıyor. Özlemlerini, arzularını, beklentilerini karşılamak için eylemlere, her defasında daha etkin eylemlere başvurmaktan geri durmayacaktır. Kitlelerin, içinde oldukları sosyal ilişkilerden ileri gelen durumları gün gün kötüleşiyor. Yokluk ve yoksunluk içindeler ve sefalet derinleştikçe derinleşiyor. Kapitalizmin insanlık dışı ve yabancılaşan koşulları altında ezildikçe eziliyorlar. Ve en sonunda tüm bu koşullara şiddetle başkaldırmak ve insanca bir gelecek için tüm güçlerini harekete geçirmek zorunda kalıyorlar. Nereden bakılırsa bakılsın, ortaya çıkan durumlar, koşullar ve gelişmeler, bir devrimi dayatıyor.

Kısacası, burjuvaziye karşı gelişen devrimci yığın hareketlerini önlemeye yönelik tüm çabaları, sonuçsuz girişimler olmaktan öteye gitmez. Bunun kanıtı: dünyada yükselen güncel isyan ve ayaklanmalardır.

Burjuva üretim biçimi, burjuva üretim ilişkileri, devrim yoluyla değiştirilmediği, ücretli emek-sermaye arasındaki ilişkiye dokunulmadığı sürece; güncel toplumda krizler emekçilerin sosyal yaşamının kötüleşmesi, gerici ve gerilimler hiç eksik olmayacaktır.

Çıkış ya da çelişkilerin devrimci çözümü: Siyasal iktidarın ele geçirilmesi, mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesi, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti, tüm üretimin örgütlü bireylerin elinde toplanması.

Küçük-burjuva siyasi hareketler, burjuvazi devrim yoluyla devirmek yerine, eski toplumsal ilişkileri, reform yoluyla dönüşüme uğratma yoluna yöneliyorlar. İyileştirmecilik, ıhlımlılık ve barışçı yol, onda temel bir anlayıştır. Toplumun temellerine dokunmadan, emekçiler yararına değişiklikler yapmak; işte peşinde koştuğu amaç. Gerçekte ise, izlediği yolla, tekelci sermayenin büyümesinin önündeki pürüzleri kaldıracak, eski toplumun ekonomik temellerinin korunmasına hizmet etmiş oluyor.

Kapitalizm karşısında, edilgen evrimci, iyileştirmeci, düzeltmeci ve onarıcı bir rol üstlenen küçük-burjuva hareketlerin, siyasal planda en ileri gittikleri nokta, muhalefet yoluyla, güçler dengesini değiştirmek ve burjuvazi üzerinde bir baskı gücü haline gelmek, baskı yoluyla egemen sınıftan emekçiler lehine çeşitli ödümler koparmak; kitlelere daha geniş bir hareket alanı sağlamak. Gerçekte ise, emekçi yığınları sosyal ve siyasal ödümlerle oyalayarak tekelci sermayenin konumunu güçlendirmiş ve ona daha rahat hareket etme olanağı sağlamış oluyorlar.

Komünistlerin, işçilerin görevi, tekelci sermayenin egemenliği çerçevesinde, güçler dengesini değiştirip, burjuva devleti ele geçirmek, yani devletin el değişimini sağlamak değildir. Paris Komünü'nden (1871) bu yana, tüm toplumsal devrimlerin deneyiminin pratikte gösterdiği gibi, emekçi sınıf burjuva devleti ele geçirip onu kendi amaçları için kullanamaz. Her halk devriminin ilk koşulu burjuva askeri ve bürokratik devlet makinesini yıkmak, onu paramparça etmektir. Devrimci olan budur.

Devrimci marksizmin görevi eski devlet iktidarını yıkmak ve onun yerine yeni bir iktidarı, işçilerin, emekçilerin devrimci iktidarını kurmaktır. Devrimci iktidarı toplumun yeniden örgütlenmesinin temeli yapmaktır. İşçilerin, emekçilerin, halkın Halk Demokrasili İktidarı tam da toplumun devrimci dönüştürme görevini üstlenecektir. □

AYAKLANMA ORGANLARI

Uzun iç savaş sürecinde büyük bedeller ödeyerek kahramanca mücadele veren örgütlü devrimci güçler, geniş kitlelerin mücadeleye aktif olarak katılmasının koşullarını da yarattı. Bugüne kadar mücadeleye kayıtsız kalan, uzaktan seyreden, hatta pek çok kesim tarafından işe yaramaz, apolitik diye küçümsenen milyonlarca insan mücadeleye atıldı. İstanbul'da 31 Mayıs'ta başlayan bu kahramanca atılım, gerici olarak bilinen taşra kentlerini dahi harekete çeken, ayaklanmaya katan bir merkez oldu. Ayaklanma hızla bütün kentlere yayıldı.

Bu topraklarda süren bir asırlık sosyalizm mücadelesi, bir ayaklanmayla, eksik olan büyük bir deneyime daha sahip oldu. 2013 Haziran Ayaklanması, devrimin bu topraklarda ne kadar güçlü olduğunu gösterdiği gibi ne kadar güncel olduğunu da tanıtladı. Haziran günleri, halklarımızı, dünyanın en ileri hakları arasında öne çıkardı.

Ayaklanmacılar arasında yer yer ulusalcı kesimler olsa da Haziran ayaklanmasının ana karakteri devrimci olmasıdır. Zira ayaklanmaya katılanların ezici çoğunluğu, sadece siyasi iktidarın dayatmalarına, dar kalıplarına karşı değil, burjuva toplumun dar kalıplarına karşı da ayaklandılar.

Müthiş çatışmalar, kahramanlıklarla geçen Haziran günlerinden sonra, şimdi geniş kitleler, park forumlarında, mahalle meclislerinde bir araya geliyor, hem yerel hem genel sorunları tartışıyor, çözümler arıyor. Gelişmeler, olaylar karşısında tepki gösteriyor, eyleme geçiyorlar.

Burada forumlar biçiminde ortaya çıkan bu örgütlenmeler komite ve konsey örgütlenmeleridir.

Bu topraklarda ortaya çıkan bu örgütlerin kendine özgü yanları olduğu gibi evrensel yanları da var. Öncelikle ayaklanma organları olarak doğdular. Kitleler, merkezlerden kendi mahallerine çekildiğinde ortaya çıkan park forumları, sadece tartış-

ma yapılan yerler olmadı. Ali İsmail Kormaz'ın ölüm haberinin duyulmasında olduğu gibi, kitlelerin eylemlerini örgütlediği, yönettiği, ayaklanma örgütleri oldular. Bu örgütler, en geniş kesimleri kucaklayarak en geniş kitlelerin örgütlediği en demokratik örgütler oldu, doğrudan demokrasiyi hayata geçirdiler.

Mahallelerdeki parklarda doğan bu komite ve meclislerin dünyanın değişik ülkelerinde daha önce yaşanan devrim deneyimlerindeki komite ve konseylerden farklı yanları da var.

İlk ortaya çıkan 1871 Paris Komünü oldu. Proletaryanın ilk iktidarı olan Komün'de ortaya çıkan komiteler ve meclisler, eski devlet aygıtını parçalayıp yerine kendi devlet aygıtını, devlet olmayan devleti koyan proletaryanın iktidar organları

olarak doğdular. Komün'ün yenilgisinden sonra dağıldılar.

1905 Devrimi, Rusya'da Sovyetlerin ilk ortaya çıkışını getirdi. Burada doğan Sovyetler sanayi merkezlerinde, fabrika temelli olarak örgütlendi. İşçi Sovyetleri olarak doğdu. Daha sonra Köylü ve Asker Sovyetleri olarak toplumun diğer emekçi katmanlarını da kapsayan örgütler oldu. Burada da ayaklanma organı olarak örgütlenen Sovyetler, 1905 sonunda kısa bir dönem için olsa bile Petrograd'da en otoriter güç oldu; Petrograd İşçi Sovyeti, Geçici Devrim Hükümeti gibi çalıştı. Devrimin yenilgisinden sonra bir süre güç kaybetse

de 1917'de bütün Rusya'da en etkin örgütlü güç oldu. 1917 Şubat Devrimi'nden ayaklanma ve mücadele örgütleri olarak yeniden gelişip güçlenen Sovyetler, Şubat Devrimi'nden sonra burjuva iktidarın yanında fiili iktidar gücü oldu, ikili iktidar bir süre devam etti.

"Bütün İktidar Sovyetlere" şiarıyla gerçekleştirilen 1917 Ekim Devrimi'nden sonra Sovyetler, proletaryanın kendi iktidar organları oldu.

Bizdeki forumlar ise fabrika sanayi merkezi temelinde değil, mahalle, yerleşim yeri temelinde ortaya çıktı. Bu yanı sıra da bu meclislere sadece işçiler değil, halkı kesimleri, proletarya, ezilen ulus ve ulusal topluluklar, diğer emekçi sınıf ve tabakaların katılması gerçekleşti. Bu durum, bizdeki somut koşullardan kaynaklanmakta, birleşik devrimin halk demokrasili devrim olarak geliştiğini göstermektedir.

31 Mayıs'ta başlayıp Haziran günlerinde zirveye çıkan ve halen mahalle forumlarıyla devam eden bu ayaklanma beklenenin sonunda gerçekleşmesidir. Ayaklanmayı hazırlayan nesnel koşullar ve örgütlü devrimci mücadelenin kendisidir. Birleşik devrim, bu ayaklanmayla büyük bir mesafe kaydetti. Halklarımız henüz iktidarı ele geçirmese de burada durmayacak, ayaklanmanın dersleriyle daha da ileriye gidecektir.

Haziran ayaklanmasını gerçekleştiren kitleler çözümü bir vuruşta mümkün olmayan, birleşik devrimin büyük sorunları ve büyük görevleriyle karşı karşıya kaldı. Şimdi halklar çok daha açık ve belirgin olarak önlerinde duran bu görevleri yerine getirmek, yaşamsal sorunlarını çözmek durumunda.

Proletarya ezilen ulus ve ulusal topluluklar, diğer emekçi yığınlar devrimin zafetine dek burjuva sınıfın ekonomik ve politik iktidarına son verip kendi iktidarını kuruncaya kadar devrimin sıçramalı gelişimi devam edecektir. □

ZINDANDAN MEKTUP VAR

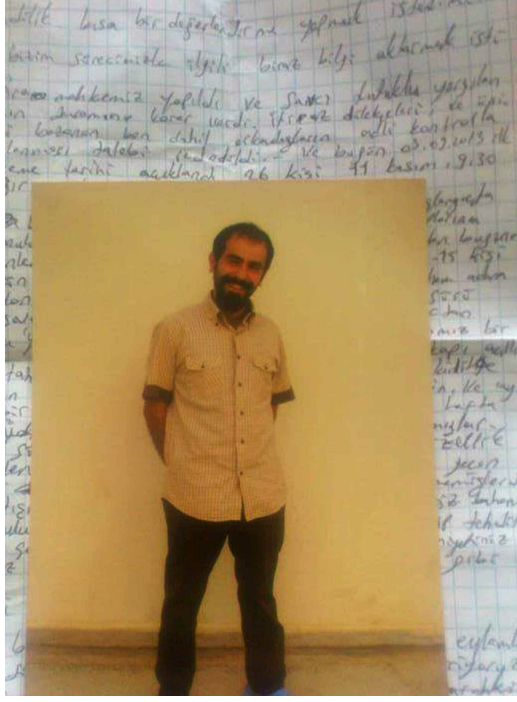
Antakya Ayıışı Ekin Sanat Merkezi emekçisi ve “Gezi Tutsakları”ndan Özgür Aslanyürek, tutsak edildiği Kürkçüler F Tipi zindanından sesini 1,5 ay sonra duyurabildi. Özgür Aslanyürek’in yazdığı mektubunu sizlerle paylaşıyoruz:

“Basın emekçileri dostlarıma,

Kürkçüler F Tipi Cezaevinden göndermeye çalıştığım mektuplar elinize ulaşamadı. Cezaevinin mektup okuma komisyonu keyfi bir biçimde mektuplara el koydu. Sadece size değil, arkadaşlarıma, aileme gönderdiğim mektuplara da el konuldu. Ve ‘UYAP’ denilen dosyaya işlendi ‘sakıncalı mektup’ olarak. Selam niteliğinde olan mektuplarımıza ‘örgüt üyelerinin yazışması, devlet kurumlarını tehlikeye sokma ve hedef gösterme’ vb. asılsız suçlamalar yapılarak el konuluyor.

Sizin de bildiğiniz gibi 1 ayı aşkın süredir burada tutuklu bulunuyoruz. Haziran ayaklanması ülkenin 80 iline yayılmış ve günlerce sokak savaşları yaşanmıştır. Birçok arkadaşımız yaralanmış, hayatını kaybetmiştir. Bizler Antakya ayaklanmasına, emekçi kitlelerin sokak sokak çatışmasına tanık olduğumuz ve orada bulunduğumuz gerekçesiyle sabah operasyonu ile evlerimizden alındık... Aslında on binlerce insanın katıldığı ayaklanmanın sadece birkaç devrimci dernek ve kuruluş tarafından yapılmadığını, bunun bir halk ayaklanması olduğunu onlar da biliyor... Aslında operasyonlar başlamadan önce RT Erdoğan’ın ‘Antakya’daki olayları kıskırtan birkaç kişi bunları susturamıyor musunuz!’ açıklaması ardından Arıncı’nın, Ankara’da, Hatay, Adana, İzmir emniyet müdürleri ile basına kapalı yaptığı toplantılardan sonra Antakya ile diğer illerde operasyonlar yapıldı.

Devrimci kurumlara, derneklere, halka yapılan bu gözdağı ve tutuklamalar ile asıl amaç ayağa kalkan kitleleri sindirip, korkutup, baskı kurmaktır. Çünkü ayağa kalkan kitleler devleti, hükümeti temellerinden sarsıp, tarihin çöplüğüne göndermek niyetindeydi. Ve bugün hâlâ öyle... Bunu gören iktidarın yapacağı ilk şey, halkın yanında olan ve kendini daha ileri atmaya çekinmeyen devrimcileri tutuklayıp, halka gözdağı verme politikasını izlemek oldu. Bu, devletin kaçınılmaz yapacağı ilk adımdır. Ne kadar başarılı oldu dersiniz? Çok az, belki hiç! Şimdi ellerinde birkaç foto, eylemlere katıldığımızı gösteren başka hiçbir şey yok. Onun için onlarca insanı tutuklayıp ne yapacağını bilmiyor. Adaletten hiç bahsedemiyoruz çünkü kapitalist, faşist düzende ‘adalet’, egemen sınıfa bağlı olarak çalışır.

Haziran ayaklanması devleti temellerinden sarstı. Emekçi kitleler ayağa kalktı ve bu kitleler eskisi gibi değil... Türkiye ve dünya emekçilerinin artık bu sistemde yaşamak istemediklerini her gün görmekteyiz. Türkiye’de emekçiler, ulusal halklar kendi özgürlüklerini istiyorlar ve her gün bunu sokak gösterilerinde vurguluyorlar. Böyle bir durumda devlet ve sermaye sınıfı ne yapacağını derdinde, tüm burjuva sınıfların yaptığının aynısını tekrar edecekler ‘SAVAŞ’...

Savaş kapitalistlerin tek ümidi... Tarihlerinin hepsine bakalım emekçi sınıfın ayağa kalktığı dönemde savaş çığırkanlığı yapıp, savaş çıkarılmıştır. Onlar, bu ayaklanmaları ise devrimi yenebilmek için, yönünü değiştirebilmek için, savaş onların tek yoludur. Çünkü savaşta şoven, milliyetçi duyguları enjekte ederler. Bunu en açık olarak birkaç gün önce net bir şekilde tekrar gördük. Zaten daha önce bir sürü provokasyon yapıp NATO’yu görev başına çağıran bu ülkenin hükümeti değil miydi?

Biz Antakya emekçileri iyi biliyoruz çeteleri kimlerin beslediğini ve tüm lojistik desteği kimlerin verdiğini. Reyhanlı katliamını yapıp, Aleviler yaptı dedirtip şoven duyguları kabartmaya çalışmışlardı. Ama emekçi halklar üzerinde bu şoven provokasyon ve katliamlar etkili olmadı... En son Davutoğlu’nun ‘Biz hazırız’ diyerek NATO’yu göreve çağırması, ABD’nin çıkışı ve savaşa girdik gireceğiz muhabbetleri dönmeye başladı. ABD, gemilerini Akdeniz’e gönderdi. ‘3-4 güne gireriz’ dedi.

Ve savaş çığırkanı hükümet öyle sevinmişti ki, soluğu diğer Arap ülkelerini ikna et-

meye Davutoğlu’nu göndererek aldı. Ne de olsa içerideki iç savaşı ve ayaklanmayı yenilgiye uğratmak, R.T Erdoğan’ın ‘Emevi Camisinde namazını kılma’ hayalleri ile doluydu kafası... Ama gelin görün ki ne emperyalistlerin ne de T.C hükümetinin bugün savaşacak gücü var. Eğer olsaydı bugün hiç tereddüt etmeden ilk füzeyi fırlatırlardı. Onlar kendi sonlarını ertelemek, engellemek için tüm bu oyunlara başvuruyorlar.

Şimdilik kısa bir değerlendirme yapmak istedim. Ve bizim sürecimiz ile ilgili biraz bilgi aktarmak istiyorum. Ara mahkememiz yapıldı ve savcı tutuklu yargılamanın devamına karar verdi. İtiraz dilekçeleri ve üniversiteyi kazanan ben dahil diğer arkadaşların adli kontrol ile yargılanması talebi reddedildi. Ve bugün 03.09.2013 ilk mahkeme tarihi açıklandı. 26 kişi ile 11 Kasım 2013 09.30’da Ağır Ceza Mahkemesinde davamız görülecek.

Ve cezaevinde yaşananlara gelince, başlangıçta bahsettiğim gibi bir çok arkadaşın mektuplarına el konuluyor. Diğer taraftan geldiğimiz ilk günden bugüne sürgünler devam ediyor. Sadece bu hafta 10-15 tutsak sürgün edildi. Hem buradaki örgütlülüğü dağıtıp, hem Adana’da olan ailelerini daha zor duruma sokmak için bir çok yurtsever arkadaş sürgün edildi... Diğer taraftan avluya bir kapı açıyorlar, hala anlayamadığımız bir şekilde bizim yerimizi değiştirerek avlumuzda kapı açılıyor. Tahminen 3. kapı olayı dedikleri, ‘3 kapı 3 Kilit’e uygun bir şekilde tecridi daha sıklaştırmak için. Ve ayda bir hücreye keyfi arama yapılmaktadır. Geçen hafta biz yokken hücreye girip odadaki eşyalarımıza bakmışlar. Bir sürü öyle keyfi yaklaşımlar yapılıyor. Özellikle bizlere gönderilen devrimci yayınlar... 20 günden fazla bir süredir istememe rağmen Mücadele Birliği dergisini vermediler. Tartışıp müdüriyete çıktığımızda bile gereksiz bahaneler uyduruyorlar. Söylenen şu ‘gerekirse vermeyiz’. Soruyoruz, bunun çıkması için sizin emniyetiniz, savcınız görüp öyle dağıtıyor diye yine de istediğimiz dergileri alamıyoruz. Bunlar gibi keyfi uygulamalar sürmekte...

Ama biz tüm baskılara, sürgünlere rağmen eylemlerimizi sürdürüyor ve kavgayı buradan devam ettiriyoruz. Her gece saat 21.00’da eylemimiz sürüyor ve buradan dışarıdaki eylemcilere sesimizin onların sesinin yanından ayrılmadığını haykırıyoruz. Daima bu sloganları haykırıyoruz ‘Her Yer Taksim Her Yer Direniş’...

Özgür Aslanyürek
Kürkçüler F Tipi Cezaevi C-96 ADANA”

TÜVTÜRK İŞÇİLERİ İLE SÖYLEŞİ

Eylemlerinin 25. gününde olan Araç Muayene İstasyonu işçileri ile yaptığımız röportajı paylaşıyoruz

Mücadele Birliği: Kendinizi tanıtır mısınız?

Ahmet Kılıç: Adım Ahmet Kılıç. Ulaştırma ve Havacılık Bakanlığı'na bağlı TÜVTÜRK Doğu A.Ş. Araç Muayene İstasyonu'nda iki buçuk senedir çalışıyorum. Araç muayene teknisyeniyim.

Mücadele Birliği: Neden sendikalı olmaya karar verdiniz?

Ahmet Kılıç: Akşam çıkış saatlerimiz belirsizdi. Öğle yemek molamız bir saat olduğu halde sadece yarım saatini kullanabiliyorduk. Normalde 17.30'dan itibaren çalıştığımız her dakika için fazla mesai ücreti almamız gerekirken, saat 18.31 olmadan fazla mesai ücreti alamıyorduk. Cumartesi 13.00'de iş bitimi yapmamız gerekirken, 17.30'a kadar çalışıyorduk. Koşullarımızın düzeltilmesi için müdür Tacettin Baytaş'la 4-5 kez görüştük. O da "Halledeceğiz" dedi hep. İki buçuk yıldır halledecek daha! Ben de Mersin, Adana, Hatay'da aynı işi yapanların maaş ve çalışma koşullarını öğrendim. Bizden farkları sendikalı (TÜMTİS) olmalarıydı. Sonra ben de sendikaya üye olmaya karar verdim.

Mücadele Birliği: İşten atılma sürecinizi anlatır mısınız?

Ahmet Kılıç: İşçilerden biri müdüre gidip benim sendikalı olduğumu ve sendikanın buradaki örgütlenme çalışmalarına öncülük ettiğimi söylemiş. Müdüre adımızın gittiğini, işten atılmadan 4-5 gün önce öğrendik. Sendikalı başka bir arkadaşı müdür çağırıp sudan sebeplerle işten "çıkarmak" istemiş. Müdür tazminatın ödeneceğini söyleyince arkadaş dalgınlıkla imzalamış evrakları. O çıktıktan sonra müdür Abdil'in yanına gelip Abdil'i tedirgin edecek şekilde çevresinde dolaşmaya, bütün çalışmalarını izlemeye başladı. Zaten sonra da yıllık izne gönderip izinden sonra işten çıkaracağını söylemiş Abdil'e. Aynı gün iş bitiminde beni servisten indirtip yanına çağırıldı. Benimle çalışmak istemediğini söyledi. Ben de nedenini sordum. Cevap komikti: "Sen serviste küfredmişsin, 3-4 ay önce biri bana gelip böyle söyledi." Ben de kimin söylediğini sordum. Hatırlamıyormuş! Zamanında söylese ben kendim istifa etmiş olurum, bu bahanesiydi işte. Ona da "Sen beni sendikalı olduğum için çıkarıyorsun" dedim. O da aynen şöyle dedi: "Sendika ya da başka bir neden. Biz seninle çalışmak iste-

miyoruz" dedi. Çıkış kağıtlarını önüme koydu ve imzalamamı söyledi. Ben de avukatıma danışmadan, tazminatımı hesaplatmadan imzalamayacağımı söyledim. Evrakların fotokopisini aldım. Yarın gelip çıkışımı almamı söyledi. Ertesi gün geldiğimde yine "Kozmik Oda"ya geçtik. (Gülüyor, kendileriyle tehditkar konuşmaların yapıldığı odaya bu adı vermişler.) O gün, bana çalışmak istediğim her yerde 1. referansım olacaklarını söyledi. Hem işten at, hem de referans ol! Ben de ona "O karakterde, disiplinsiz bir insansam ne diye referans oluyorsun? Bu çıkış kağıtlarını imzalamıyorum, yasal yollara başvuracağım. Hatta işten de çıkmıyorum, ben çalışmak istiyorum." dedim. Benimle çalışmak istemediklerini söyledi. Çıkınca yanından ayrıldım. 2-3 gün sonra bizim sendika başkanlarıyla görüşme istediler. Görüşmede benim tüm ücretlerimi hesaplayıp, ekstradan da 20.000 TL vermeyi ve bu şekilde "Ahmet konusunu kapatmayı" önermişler. Böylece sendikayı devredışı bırakıp içerideki sendikalı arkadaşları bir bir atacaklar işten, böyle planlıyorlar.

Biz de sonrasında basın açıklaması yaptık ve direnişe başladık. 25 gündür kapının karşısında, burada direniyoruz.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Ahmet Kılıç: 25 gündür burada oturuyoruz, bu işyerine sendika girene kadar da buradayız!

Mücadele Birliği: Şimdi de sizi kısaca tanıyalım.

Abdil Sezer: 4 yıl 2 aydır burada çalışıyordum. Bir buçuk aydır TÜMTİS'e üyeyim. Zaten 25 gündür de buradayız.

Mücadele Birliği: Neden sendikalı olmaya karar verdiniz?

Abdil Sezer: Ahmet'in söylediklerine maaşlarımızın düzensiz yatmasını (bazı aylar 45 gün arayla maaş alıyorduk), haftalık 45 saatlik çalışma süremizin 50 saate çıkarılmasını da ekliyorum. Ayrıca da geçmişe dair fazla mesai ücretlerini bankaya yatırması, bordroya yansıtması gerekirken elden veriyordu. Ne kadar geç verdiğini de şu olay size anlatır; 2009'un fazla mesai ücretlerini 2012 Aralık ayında aldım. Hala almadığım mesai ücretleri var. 2009'da elleri sıkışıkmiş, o yüzden 2012'ye kalmış!

Mesai ve genel haklarımı nasıl alabileceğimi araştırırken sendikanın bunu yapabileceğini düşündüm ve TÜMTİS'e üye oldum.

Mücadele Birliği: İşten atılma sürecinizi anlatır mısınız?

Abdil Sezer: Önce yaptığım aracın başına geldi müdür. Beni tedirgin etmeye çalışarak "Sen sendikalı mısın?" diye sordu. Ben de işten atılmamak için sendika üyesi olmadığımı söyledim. Arefe günü mesai saatleri içerisinde beni kozmik odaya çekti. Benimle çalışmak istediklerini, ama sendikadan istifa etmem gerektiğini söyledi. (Aynı günlerde Hürdoğan Gürgen isimli arkadaşımıza da bu teklifle gitmiş, o da kabul etmiş, hala çalışıyor.) Bana haber göndermiş, bayramda düşünmeliymişim, son kararımı vermeliymişim, koşullar düzeltilecekmiş, benden memnunmuş vs. Ben de baktım, dört buçuk yıldır defalarca toplantı yapmamıza rağmen değişmeyen koşullar şimdi değişecekmiş. Demek sendikanın bir yararı varmış ki böyle bir teklifle geliyorlar dedim ve sendikadan istifa etmeyeceğimi, isterse de iş-

ten çıkarmasını söyledim.

Bayram dönüşü işe gittim, işyerimizdeki servis şoförü Mehmet Uras'la haber yolladı bana, giriş yapmadan yanına gitmem için. Gidince de aramızda aynen şu diyalog geçti:

Müdür:

-Seninle çalışmak istemiyoruz.

Ben:

-Neden?

-Sen bu işyerinde çalışmak istemesen biz seni zorla çalıştırabilir miyiz?

-Hayır.

-Biz de seni istemiyoruz, başka bir sebep yok. Telefonunu çıkar, sendika ağalarını ara Ben seni dışarıya attım, gelsin sana ne yapıyorlarsa yapınlar.

Yani, beni sendikaya üye olduğum için resmen poşet gibi dışarı attılar. Ben de sinirlendim tabii, "Beni dışarı atmışsın, niye senin yanında arayayım" dedim ve dışarı çıktım. TÜMTİS Şube Sekreteri Mahmut Canyurt'u arayıp olayı aynen anlattım. O da sendika avukatıyla birlikte işyerime geldi. Resmi çıkışı almak için avukatla birlikte müdürün yanına gittik. Avukatın yanında yeniden işten atılmamın gerekçesini sordum. Resmi gerekçemin 15 gün içinde tebliğ edileceğini söyledi. Sonra çıktık.

Mücadele Birliği: Tebligatta gerekçe ne gösterilmişti?

Abdil Sezer: Sözlü tartışma göstermişler. 6 ay önce amir yardımcımızla iş bitiminde sonra görüşmüştük ve ben ona tüm tamiratları neden bana verdiğini sormuştum. O da bana cevap vermişti. Tartışmamıştık. Bunu gerekçe ediyorlar. Ayrıca işten sözlü tartışma gerekçesiyle atılan işçiye tazminat verilmez. Bana tazminat yatırdılar.

Mücadele Birliği: Atılma sürecinize ilişkin söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?

Abdil Sezer: Müdür kozmik odada bana sendika üyelerini gözle tespit ettiğini söyledi. "Sen dört buçuk yıllık personelimsin. Seni gözden çıkardığıma göre sinyal lambası, etiket vs. bahane eder hepsini atarım işten." dedi. Bir de ben eski personel olduğum için bu konuşmayı yaptığını, yenilerle bu konuşmayı yapmayacağını söyledi. Konuştuklarımızın da aramızda kalmasını söyledi. Sonrasında da bu dediğini yaptı; Zafer'i etiket bahanesiyle işten attı.

Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Abdil Sezer: Bana şimdi de sendikadan istifa et, gel başla diyor. Ben içeriye sendikalı olarak girince çalışmaya başlayacağım!

Mücadele Birliği: Bu söyleşi için çok teşekkür ederiz. □

GEÇEN YIL İNSANLIK 745 KERE ÖLDÜ

Çalıştıkları işlerde, alınması gereken işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin ihmal edilmesi nedeniyle iş cinayetine kurban giden işçilerin aileleri her ayın ilk Pazar günü gerçekleştirdikleri Vicdan ve Adalet Nöbeti'nde 21. kez Galatasaray Meydanı'nda.

8 Eylül Pazar günü yapılan eyleme Ostim, Davutpaşa, Esenyurt, Bayram Otel, Kozlu ve Milas'ta yaşamını yitiren işçilerin aileleri, dizi setinde yaşamını yitiren Selin Erdem'in ailesi, "Bir Umut Derneği" aracılığıyla davayı takip eden avukatlar katıldı.

Bu hafta ailelerle röportajı ise serbest gazeteci Mehmet Efe yaptı. Ailelere sorularını yöneltmeden önce konuşan Efe, gelmeden önce iş cinayetleri hakkında biraz bilgi topladığını ve iş cinayetine ilişkin yüksek rakamlarla karşılaştığını ifade etti.

İş kazaları, iş cinayetleri ve bunlara duyarlılık sağlanmasına ilişkin faaliyetlere yer veren çok sayıda kişi, yayın, kurum ve demokratik kitle örgütü bulunduğunu, Türkiye'de bu sayının Avrupa'ya göre oldukça yüksek olduğunu belirten Efe, fakat işçilerin yaşamlarının, gündelik hayatlarının daha insanca, sağlıklı olması, çalışma şartlarının iyileştirilmesine yönelik ciddi bir çalışma ve örgütlülük bulunmadığına dikkat çekti.

Efe, devletin, iş cinayetlerinin ardından, "Biz iş güvenliği uzmanları tayin ettik, önlemlerimizi aldık, ama ne yapalım, bunları engelleyemedik" diyerek sorumluluğu üstünden atmakta olduğunu söyledi.

Ardından Van depreminde yıkılan Bayram Otel'de yaşamını yitiren Cem Emir'in kardeşi Sinem Emir Van'da yaşanan ilk depremin ardından hasar tespit çalışması yapılmadan otelde kalınmasına izin verildiğini belirtti ve "Van Valisi ilk depremin ardından gerekli tespit çalışmasının yapıldığını herkesin rahat olması gerektiği yönünde açıklamalar yapmıştı" dedi.

Cem Emir'in ölümünün bir iş cinayeti olarak görülmesi için çabaladıklarını hatırlatan Emir, "Valilik ve AFAD'da sorumludur çünkü ikinci depremde ölen 40 kişiden 24'ü bir binada Bayram Otel'de yaşamını yitirdi. Fakat tüm uğraşlarımıza rağmen bu olayın sorumlusu olarak tek bir tanık var o da Bayram Otel'in sahibi Tefvik Bayram" dedi.

Davutpaşa patlamasında yaşamını yitiren Hakkı Güleç'in ağabeyi Heybette Güleç, "Bizim kendimizin oy verip seçtiği gönderdiği, bu görevi yerine getirmesi gereken meclisteki bakanlar, milletvekillerinin yapması gerekenleri bizzat biz acılarımızı da yaşayarak yapmak zorunda kalıyoruz. Soruşturma açılması, sorumluların yargılanması, işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması için mücadele vermek zorundayız" dedi.

Ardından Bir Umut Derneği'nden Avukat Erbay Yucak konuştu. Duruşmaları sürmekte olan iş cinayetleri davaları hakkında bilgiler aktaran Yucak, işçilerin iş cinayetlerinde ölmemesi için gerekli önlemlerin alınması yönünde sendikaların yeterli çalışmayı yapmadığını, işçinin çalışma yaşamı ve haklarını kullanabilmesi için gerekli gücü sağlayamadığını belirtti.

İş cinayetleri konusunda mücadele verilirken, insan yaşamının söz konusu olduğu davalarda, sendikaların, baroların, hukukçuların, akademisyenlerin, siyasi parti ve demokratik kitle örgütlerinin üzerine düşen ahlaki ve bilimsel sorumluluklarına uygun davranmadıklarını belirtti.

Erbay Yucak, Davutpaşa, Ostim, Esenyurt, Kozlu, Milas, Selin Erdem, BEDAŞ, Milli atlet Murat Karabaş ve sürmekte olan diğer iş cinayetlerine ilişkin duruşmaların son durumları hakkında aktarımlarda bulundu.

Aileler 22. Vicdan ve Adalet Nöbetini 6 Ekim 2013 tarihinde gerçekleştireceklerini belirterek eylemi sonlandırdılar. □

İSTANBUL'DA 1 EYLÜL

1 Eylül Dünya Barış günü “Gezi’den Lice’ye Barış İçin Mücadeleye” sloganıyla bir miting düzenlendi. Miting için Tepe Nautilus ve Haydarpaşa Numune Hastanesi önünden iki koldan saat 15.00’da Rıhtım’a doğru yürüyüş yapıldı. Mitinge BDP Eş Genel Başkanı Demirtaş, BDP Milletvekili Sabahat Tuncel, Sırrı Süreya Önder, Levent Tüzel DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, İHD İstanbul Şubesi Başkanı Ümit Efe ve bir çok parti temsilcisi katıldı.

Kortejlerin saat 15.00’de yürüyüşe başlamasıyla başlayan mitingde Mücadele Birliği Platformu da “Dünya Halkları Devrime Yürüyor” pankartıyla yerini aldı. Eylemde sık sık “Yaşasın Taksim Ayaklanmamız”, “Dünyada Barış Kapitalizme Savaş”, “Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği” sloganları atıldı.

Kadıköy Meydanı’nda bir araya gelen onbinlerce kişi sık sık “Biji Serok Apo”, “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Her Yer Rojava Her Yer Direniş” sloganları attı. Mitingde ilk olarak 1 Eylül Dünya Barış Günü konulu sinevizyon gösterimi yapıldı, ardından mücadelede yaşamını yitirenler için saygı duruşu gerçekleştirildi.

İlk konuşmayı Tertip Komitesi adına İHD İstanbul Şube Başkanı Ümit Efe yaptı. “Bugün 1 Eylül barışa dayanışmaya özlemimizi haykırmak için sokaklara çıktık” diyen Efe, “Halklar ve inançlar için nefret tohumları ekilmeye çalışılıyor. Bugün coğrafyamız kanyon halklar barışa ve kardeşliğe her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyor. Yani başımızdaki savaşı kışkırtan Türkiye’nin Dışişleri Bakanı Davutoğlu savaşa çağrı yapıyor. Halkların hayatlarını riske atıyor. Yapılacak askeri müdahaleler Suriye’deki savaşın Ortadoğu’yu ateş çemberini haline gelmesi riskini arttırıyor” dedi.

BDP İstanbul Milletvekili Sırrı Süreya Önder de kısa bir konuşma yaptı ve “Savaşa devletler hükümetler ordular karar verir onların niyeti budur ama barışı halklar yoksullar emekçiler sosyalistler sağlar. Bize bunu açık şekilde gösteren Gezi direnişinde hayatını kaybeden yoldaşlarımızı selamlıyorum. Sizin hesabınızı sormazsak, bu dünya bize haram olsun” dedi.

Ardından DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu da bir konuşma yaptı. “Savaşı

biz emekçiler durdurmalıyız, çünkü savaşta biz ölürüz. Savaş ortamında, ırkçılık pompalanan ortamda emeğe karşı savaş yürütülür. Bugün bu ülkeyi taşeron cumhuriyetine çevirmeye çalışan AKP iktidarının yaptığı emekçilere açık bir savaş ilanıdır.

Roboski’de 13 yaşındaki çocuklara bomba yağdıranlarla, fabrikalarda, madenlerde, tersanelerde, atölyelerde gencecik işçilerimizi ölüme sürenler aynıdır. Savaşı durduracağız, barışın ve kardeşliğin ülkesini kuracağız” dedi.

TMMOB adına konuşan Süleyman Solmaz “Mazlum halklarla dayanışma duygusu içindeyiz. Özgür bir dünya için el ele veren Gezi ruhuna selam olsun. Hepimize kolay gelsin” derken, Barış İçin Kadın Girişimi’nden Seher Kalkan da “Yıllardır savaşa ve erkek egemen şiddete karşı mücadele ediyoruz. Her savaşta biz kadınlar en çok mağdur olduk. Aynı zamanda en çok örgütlenen en çok sokakları dolduran da biz kadınlar olduk. Biz kadınlar barış için hep ısrar ettik” dedi.

Son olarak sahneye BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş çıktı. Demirtaş; “Bugün gönül isterdi ki gerçekten bir kutlama ruhu ile 1 Eylül’ü karşılayabilseydik. Ne yazık ki bir festival havasında karşılayamıyoruz. Hem ülkemizde hem de sınırların ötesinde halkların birbirine kırdırılması dünyanın bütün emperyal güçlerinin hevesleri nedeniyle coşku ile kutlayamıyoruz. Ama bugün savaşa dur diyen bu irade barışı getirecek olan iradedir. Bir gün 1 Eylül’ü bayram gibi kutlayacaksak bunun teminatı sizlersiniz. Asıl biz sizlerle gurur duyuyoruz. Bugün savaşa karşı el ele vermemiş olsaydık şu an savaşın içinde olacaktık. Bunu siz durdurdunuz” dedi.

Demirtaş, “Hükümet suni bir politika izlemek yerine halkların demokratik haklarını savunsaydı, bugün Suriye bu hale gelmezdi ama onlar kendilerine yakın olanları toplantılara davet ettiler. Ceplerine para, ellerine silah verip Suriye’de savaştırdılar. Mezhepleri birbirine karşı öfkeyle karşıya getiren politikaları desteklediler” diye konuştu.

BDP Eş Genel Başkanı Selahattin Demirtaş’ın konuşmasından sonra Agire Jiyan sahne aldı. Grup tarafından söylenen şarkılar eşliğinde kitle halaylar çekti. Agire Jiyan’ın ardından ise Erdoğan Emir ve Grup Vardiya’nın sahne almasıyla miting sona erdi. □

İZMİR'DE 1 EYLÜL

1 Eylül Barış Günü'nde, İzmir'de de emek ve demokrasi güçleri tarafından bir yürüyüş gerçekleştirildi. Basmane Meydanı'ndan Konak Eski Sümerbank önüne yapılan yürüyüş esnasında en önde Türkçe, Kürtçe ve Arapça olarak "Ülkede, Ortadoğu'da ve Dünya'da Barış", "Suriye'de Emperyalist Müdahaleye Hayır" yazılı iki pankart açıldı. Binlerce insanın katıldığı eylemde sık sık Rojava'ya ve Taksim Ayaklanması'na yönelik sloganlar atıldı.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu da katılarak destek verdi. Eylem boyunca sık sık "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Kürt Halkı Devrimle Özgürleşecek", "Yaşasın Rojava Devrimi", "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Denizlerin Cüreti Devrime Yürüyor" sloganları atıldı.

Konak Sümerbank önüne gelindiğinde devrim mücadelesinde ölümsüzleşenlerin anısına saygı duruşunda bulunuldu. Ve ardından basın açıklamasına geçildi. Okunan basın metninde iktidarın barış konusundaki ikiyüzlülüğüne, Rojava Devrimine, Suriye'ye yönelik emperyalist müdahaleye, Taksim Ayaklanması'na değinildi. Basın metninin okunmasının ardından BDP adına Muş milletvekili Sırrı Sakık ve HDK adına bir konuşmacı söz aldı. Konuşmaların ardından çocuk korusu ve müzik dinletisiyle eylem sona erdi.

MÜCADELE BİRLİĞİ- İZMİR

ANTEP'TE 1 EYLÜL

Antep'te 1 Eylül Pazar günü dünya barış günü nedeniyle Mücadele Birliği Platformu, HDK, ÖDP, ÖSP, KESK, İHD, PSAKD, LGBT saat 17.00'de Kırkayak Parkı'ndan Yeşilsu'ya gerçekleştirilen yürüyüşe katıldı.

Slogan, alkış ve zılgıtlarla toplandı kitle. Burada, eli sopalı bir kişinin yaratmak istediği provokasyon, kısa süreli bir gerginlik yarattı. Daha sonra Yeşilsu Parkı'na yapılan yürüyüş sırasında Ülkü Ocakları ve Alperen Ocaklarının olduğu yerde birkaç faşistin provokasyon girişimi ile tekrar gerilim yaşandı ve kitle gereken tavır gösterdi ve saldırılar püskürtüldü.

Kırkayak Parkı'ndan başlayan yürüyüşte Mücadele Birliği olarak "Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Öner" pankartı ve "Barış İçin Devrim, Devrim İçin Savaş", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Öner", "Rojava Devrimi Yolumuzu Açıyor" sloganları ile katıldık.

Yeşilsu Alanına gelindiğinde ortak hazırlanan basın açıklaması metni okundu.

Ardından KESK Dönem Sözcüsü Ömer Faruk Koç ve HDP İl Başkanı konuşma yaptı. Daha sonra Muş milletvekili Demir Çelik sözü aldı. Demir Çelik konuşmasında Antep ile sınır komşusu olan Suriye'ye yapılması planlanan olası askeri müdahalenin olumsuz sonuçlar doğuracağını belirterek "AKP, barış sürecinde sürekli yeni paketler hazırlıyor diyerek Kürt halkını oyalıyor. Bu sürecin başarıyla tamamlanması için verilen sözlerin tutulması gerekiyor" dedi. Konuşmasının devamında Çelik "Dünya Barış Günü'nde bile kan kokuyor dört bir yanımız. Yani başımızda emperyalistler yeni oyunlar peşinde, bizler buna birlik olup karşı durmak zorundayız(...)" dedikten sonra El Kaide ve El Nusra gibi çetelerin "Kürt'ün kanını dökmek sevaptır" dediğini hatırlatarak, "Hangi kitapta, hangi dinde Müslümanın müslümanın kanını dökmesinin sevap olduğu yazıyor. Kürt özgürlük hareketi, Kürt halk önderi 9 aydır bu ülke halkları özgür olsun diye önemli adımlar atıyor. Ama AKP Hükümeti binlerce Kürt tutuklu için adım atmıyor. Böyle demokratik çözüm olmaz.

Bu nedenle 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde Antep'ten sesleniyoruz. Senin yalanlarına rağmen Kürt halkı özgürlük ve barış için adım atmaya devam edecektir" sözleri ile konuşmasını tamamladı.

Eylem müzik ve halaylarla sona ererken, LGBT'nin çağrısı ile Yeşilsu Parkı'ndaki Çınarlı Sokağa inen merdivenler boyandı.

Antep Mücadele Birliği Platformu

SAVAŞI HALK AYA

ABD, Suriye'ye saldıracak mı? Günlerdir sorulan ve yanıtı hakkında sayısız fikir öne sürülen soru budur. Sorunun yanıtı hala biliniyor değil. Bu belirsizliğin nedeni, hala "dünyanın en güçlü devleti" olduğu rivayet edilen ABD'nin bir adım ileri iki adım geri şeklinde yürüyen politikasıdır.

Nedensiz değil. ABD, Leninist Partinin uzun süre önce işaret ettiği üzere, çöküş sürecine girmişti. Onun kendini "dünyanın en büyük gücü" ilan ettiği dönem aslında çöküş sürecine girdiği dönemdir. 11 Eylül 2001'de El Kaide denen katil sürüsüne yüklediği, gerçekte ise kendi elleriyle yaptığı büyük provokasyon bu sürecin dönüm noktası sayılabilir.

ABD şimdi iki saman yığını arasında kararsız kalmış eşek durumundadır. Katar, Türkiye ve diğer işbirlikçi ülkeler Suriye'de kimyasal silah provokasyonu yaparak ABD'yi Suriye'ye karşı bir saldırıya zorladılar.

ABD'nin Kucağına Bırakılan Bomba

ABD, artık kolay kolay savaşmak, bir savaşa girmek istemiyor. "Barışçıl" bir devlete dönüştüğünden değil, bir savaşı kaldıracak, bir savaşın maliyetini karşılayacak ekonomik güçten, paradan ve mordan yoksun olduğu için savaştan mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyor.

Bu durum çağımızın emperyalist-kapitalist sistemin çöküş, komünizme geçiş süreci olmasıyla doğrudan bağlantılı bir olgudur. Emperyalist-kapitalist sistem ve onun amiral gemisinin dişleri sökülmiş yaşlı bir köpeğe dönüştüklerinin açık resmi şimdi karşımızda duruyor.

ABD, daha önceleri, Suriye'de bir savaşa girmek istemediğini defalarca açıklamıştı. Bunu Amerikan halkını savaşa sokmaktan kaçınma isteğiyle açıklamıştı. Gerçek ise, başka nedenlerin yanı sıra, sa-

vaştan bıkan, savaş istemeyen Amerikan halkının tepkisinden duyulan korkuydu. Dünya halkları artık he yerde emperyalist yağma savaşlarına güçlü biçimde karşı çıkıyor. Dahası emperyalistler ve işbirlikçileri, dünya halklarının devrimci başkaldırısı karşısında artık hiçbir yerde savaşlardan zaferle çıkamıyorlar. Afganistan, Irak, Libya bilinen son örneklerdir.

Ancak varlıklarını, geleceklerini Ortadoğu'da gerici/faşist iktidarların varlığına bağlamış Katar, Suudi Arabistan, Türkiye gibi işbirlikçi devletler var ve bu ülkeler saplandıkları Suriye batağından çıkabilmek için ABD'nin savaşa fiilen girmesine şiddetle ihtiyaç duyuyorlar. Dünyanın dört bir yanından topladıkları dinci/faşist kiralık katillerle bir sonuca varamayacaklarını anlayan bu devletler uzun bir süredir ABD'yi bir oldu-bittiyle savaşa sokma planları yapıyorlardı.

Şam'ın bir bölgesinde dinci/faşist kiralık katillere kimyasal silahlarla yaptıkları bir katliamı Suriye üzerine yıkarak ABD'yi savaşa sürece son adımı attılar. Bu provokasyonla ABD tam bir açmazla karşı karşıya kaldı. Bir yandan bölgede varlıklarına ihtiyaç duyduğu işbirlikçilerinin pimini çekerek kucağına bıraktıkları bomba, diğer yandan savaşa girmekten duyduğu korku.

ABD, Suriye'de kimyasal silah kullanımına kayıtsız kalamazdı, zira emperyalist-kapitalist sistemin efendisi olarak bunu "kırmızı çizgi" ilan etmişti. Öte yandan, bunu Türkiye-Katar birlikte tezgâhladılar diyemezdi zira böyle bir şey Ortadoğu'daki tüm dayanaklarından vazgeçmesi anlamına gelecekti. Bu yüzden Suriye'de kimyasal silahın oradaki katil çeteler tarafından kullanıldığını gayet iyi bildiği halde alelacele Suriye hükümetinin üstüne yıkma çabasına girişti.

Obama yönetimi bu açmazdan kurtul-

mak için "ne şiş yansın ne kebab" hesabı, "sınırlı bir saldırı" yapacağını açıkladı. Bunu Amerikan askerini başkasının savaşına sokmama gibi "ulvi" duygularla izah etti. Kısacası, zaten yerlerde sürünen itibarını bir parça olsun kurtarmak ve "tükürdüğünü yalamış" durumuna düşmemek için bir-iki füze fırlatıp işin içinden sıyrılmaya çalıştığını dünyaya ilan etmiş oldu.

Washington'un Hesabı-Şişedeki Alkol

ABD'nin bir kara savaşına girmeden itibarını ve bölgedeki işbirlikçilerini kurtarmak için bulduğu bu yol, yaptığı bu hesap tutar mı? Amerikan savaş gemileri bir-iki füze fırlatıp hiçbir şey olmamış gibi yollarına devam eder ya da evlerine dönebilirler mi?

İşlerin bu şekilde, ABD'nin Başkanlık sarayında hesap edildiği gibi ve bir saatin dişlileri gibi tıkrında işlemeyeceğini söylemek için kâhin olmaya gerek yok. Obama yönetimi, işin farkında olarak, Türkiye ve Katar'ın getirip kucağına bıraktıkları bombayı ABD Senatosunun koltuklarına bıraktı. Şimdi Senato ne yapacak? Koltuklarına bırakılan bombayı tekrar Obama'ya iade etmek üzere Obama yönetimine savaş yetkisi mi verecek yoksa onu kurtarmak üzere savaşa girmeme kararı mı alacak? Bu sorunun yanıtını öğrenmek için birkaç gün daha beklemek gerekecek.

Ama şunu biliyoruz: Britanya Başbakanı, bu ateşten gömleği İngiliz parlamentosunun üzerine atınca parlamento da hem kendisini hem de Başbakanı kurtarmak için savaş tasarısını ret etmişti. Savaşa çok istekli görünen Fransız hükümeti ve Cumhurbaşkanı ise Fransız Parlamentosunu devre dışı bırakacak kadar savaş yanlısı politikasını sürdürüyor ama bir ek yaparak: Tek başımıza saldırmayız. Yani ancak birileri önden buyurursa savaşı göze alacak. Emperyalistlerin içinde buldukları

KLANMASI ÖNLEMLER

durumu bundan daha iyi ifade edecek ne olabilir ki?

Nedeni kolayca anlaşılabilir bir durum. Suriye'ye fırlatılacak füzeler, ABD'nin sandığı gibi "sınırlı" bir saldırı olmakla kalmayacak ama bölgesel bir savaşın kapılarını ardına kadar açmış olacak. Çünkü Suriye, birkaç nedenle, bu saldırıya misliyle karşılık vermek durumunda. Öncelikle, ABD'nin kara savaşından kaçındığını açıklamış olması Suriye hükümetinin kendisine yönelecek saldırıyı sineye çekmesine değil, daha güçlü bir karşılık vermeye yöneltecek. İkincisi, ölüm kalım savaşı veren Suriye hükümeti, doğal olarak savaşı İsrail, Türkiye ve Ürdün'e yaymak için elinden geleni yapacak.

Bu, ABD uçak ve gemilerinden atışılacak füzelerin ABD'yi hiç de istemediği –en azından istemez görüldüğü– bir savaşın tam ortasına çekecektir. Yanlış hesap, Bağdat'tan değil ama Şam'dan dönecek gibi görünüyor. Olgular buna işaret ediyor.

Ayaklanma Ve Savaş

İngiliz Parlamentosunun son anda yardımına koştuğu İngiliz hükümetini saymaz isek, Ortadoğu'da savaş peşinde koşanların başını bu devletlerin çektiğini görüyoruz. Peki, bu devletlerin hepsinin ortak paydası ne diye sorulacak olursa şu gerçek hemen göze çarpıyor: Hepsi de bir ayaklanma ve devrim tehdidi altında olan ülkeler.

Suudi Arabistan ve Körfez ülkelerinin yakın zamanda ne gibi halk ayaklanmalarına sahne olduklarını biliyoruz. Halk ayaklanmasının koşulları bu ülkelerde devam ediyor ve dahası olgunlaşıyor. Fransa ise, ekonomik krizle ve devrimci kitle eylemleriyle, grevlerle sarsılan Avrupa ülkelerinin başında geliyor. Yunanistan, İspanya, Portekiz, İtalya gibi Avrupa ülke-

lerinin yaşadıkları ekonomik çöküşü ve bu çöküşün sonuçları olarak devrimci kitle eylemlerini Fransa büyük bir korku ve endişeyle izliyor. Çünkü kendisi de gerçekte aynı koşullarda bulunuyor ve Fransız emekçi sınıflarının ayaklanmasıyla karşılaşacağı günü endişeyle bekliyor.

Fransa'nın bu duruma bulduğu çözüm emperyalist saldırganlığın dizginlerini salmaktır. Libya'da, Mali'de, Afrika'nın başka bölgelerinde ve şimdi de Ortadoğu ve Suriye'de izlediği saldırgan politikaların temelinde işte bu gerçeklik yatıyor.

Ama gerçek bir devrimle pratik olarak yüz yüze olduğunu Haziran Ayaklanması sırasında tüyleri ürpererek gören Türkiye tekeli sermaye sınıfı ve hükümeti saldırganlıkta, savaş tamamlarını çalmada bu saydığımız devletlerin hepsini gölgede bırakacağını fazlasıyla kanıtladı. ABD'nin saldırının sınırlı ve kısa süreli olacağını açıklamasından sonra R.T. Erdoğan'ın verdiği tepki "Sınırlı saldırı bizi tatmin etmez" şeklinde olmuştu.

Recep Tayyip'in bu açık savaş kışkırtıcılığını Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun "Gönüllüler koalisyonu kurulsun" çağrısı izledi. Hükümetin ve devletin tüm yetkililerinin sonradan yaptıkları açıklamalar hep bu eksende oldu: Türkiye çok açık biçimde savaş istiyor. Hükümetin bu en önemli şahıslarının açıklama ve istekleri, Türkiye'nin savaş kışkırtıcılığında ne kadar ileri gittiğini açıkça gösteriyor.

Türkiye hem savaş istiyor hem de bu isteğinin, yani Suriye'ye yönelik saldırının gerçekleşmesi için acele ediyor. Bunun için diplomasi yürütüyor, kışkırtıcı askeri eylemlerde bulunuyor, ilişkiler kuruyor, görüşmeler yapıyor; tüm gücünü harcıyor.

Bütün bunlar Türkiye'nin Ortadoğu'da bir savaşa ne kadar ihtiyaç duyduğuna işaret ediyor. Bu ihtiyacın ve

aceleciliğin arkasında bir ayaklanmadan duyulan korku yatıyor. Hükümet, bir ayaklanma beklentisi içinde olduğunu zaten ilan etmiş durumda. Haksız da değil. Haziran ayaklanmasını yaratan koşullar şimdi Mayıs'ta olduğundan çok daha olgun, emekçi sınıflar ve gençlik yeni bir ayaklanmaya çok daha yatkın.

Hükümet, bir ayaklanmayı, bir devrimi önlemenin çaresi olarak savaşı düşünüyor. Savaşın, emekçi sınıflar ve gençlik üzerinde yaratacağı sonuçlarla bir ayaklanmayı önlemek bir yana daha da çabuklaştıracağını biliyoruz. Bu anlamda hükümet, denize düşenin yaptığını yapıyor diyebiliriz: yılanı sarılıyor. Öte yandan, emekçi sınıflar için savaş, kaçınılmaz bir durum değil. Savaş önlenemez, önü alınabilir bir felakettir. Fakat bu felaketi önlemenin yolu, savaşa yol açan, emekçi sınıfları kan ve gözyaşına boğma pahasına savaşa sürükleyenlerin varlığına bir ayaklanmayla, bir devrimle son vermektir.

Savaş başlar -ki hükümet bunun için elinden geleni yapıyor- ve yayılırsa hükümetin yaymaya çalışacağı şoven havanın etkisi uzun sürmeyecek. Çünkü emekçi sınıflar ve gençlik savaş istemiyorlar ve savaşı kimin, ne için çıkarmaya çalıştığını gayet iyi biliyorlar. Bu durumda işçi sınıfı, sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler emekçi sınıfların öfke ve kızgınlıklarını bir ayaklanmaya çevirmek, bu ayaklanmayı bir devrimle taçlandırarak halkın devrimci hükümetini kurmak için değerlendirmeyi bilmeliler.

Leninist Parti, kapıdaki savaşın yaratacağı sonuçlardan beklenen ayaklanmanın hızlandırılması, bu ayaklanmanın burjuva hükümeti yıkması ve emekçi sınıfların geçici devrim hükümetinin kurulması için mücadele edecek. Haziran Ayaklanması, bunun mümkün ve tek devrimci politika olduğunu gösterdi. □

“İŞİMİZE VE GELECEĞİMİZE SAHİP ÇIKIYORUZ”

29 Ağustos günü BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen işten çıkarılmış Enerji Sen üyesi işçiler, eylemlerinin 29. gününde “keyfi işten çıkartmalara karşı başlattığımız direniş kararlılıkla sürmektedir” dediler.

Eylemde işçiler sık sık “Atılan İşçiler Geri Alınsın”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “BEDAŞ Şaşırma Sabrımızı Taşırma” sloganları attılar.

Enerji Sen Genel Başkanı Ali Duman kısa bir konuşma yaptı ve “Dili, dini, ırkı ne olursa olsun dünya halklarına yönelik zulmün karşısında olacağız. Biliyoruz ki, adalet ve barış dünya halkları ve dünya işçi sınıfının yan yana gelmesiyle gelecek” diye konuştu.

İşçiler adına basına açıklama yapan işten atılan işçilerden Erhan Kaya da “BEDAŞ’da hukuk dışı bir şekilde 1 Ağustos itibarıyla işten çıkartılan biz BEDAŞ işçilerinin direnişi 29. gününde. Bu keyfi işten çıkartmalara karşı başlattığımız direniş kararlılıkla sürmektedir. Baskılar, saldırılar ve oyalamalar bu kararlılığımızı azaltmak bir yana daha da büyütülmektedir” dedi.

Açıklamadan sonra eylem halay ve türkülerle devam etti.

5 Eylül günü ise işçiler, işe alımların hızlandırılması ve işçilerin çalışma koşullarının iyileştirilmesi için eylemdeydiler.

BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde bir araya gelen işçiler “İşimize Ve Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz” yazılı pankart açtılar.

Enerji Sen genel merkez yöneticileri, BEDAŞ ve Cengiz-Kolin-Limak şirketiyle yaptıkları görüşmede işçileri 40-50’şer gruplar halinde Eylül’ün sonuna kadar işe alacaklarının sözünü aldıklarını vurguladılar.

Eyleme Mücadele Birliği, İHD, Dev Sağlık İş, ve siyasi parti temsilcisi katıldı. Eylemde sık sık “Hak Verilmez Alınır Zafer Sokakta Kazanılır” sloganı atıldı. Eylem sloganlarla sona erdi. □

GREV KIRICILIĞINA İZİN VERMEYECEĞİZ

THY’de greve devam eden Hava İş Sendikası, THY yönetimi tarafından “grev kırıcılığı” yapıldığını belgeleyerek konuyu mahkemeye taşımıştı.

27 Ağustos günü de Çağlayan Adliyesi önünde bir araya gelen Hava İş Sendikası ve grevci işçiler, 5. İş Mahkemesinin verdiği “ihtiyati tedbir kararı”nı 8 gün içerisinde 22. Yargıtay Hukuk Dairesinin kararı işveren lehine usulen bozmasını “tarihinde görülmemiş bir olay” olarak nitelendirdi.

Sendika adına açıklama yapan işçi Melih Karabıçak; “22. Yargıtay Hukuk Dairesi sayın üyeleri; Hava İş’in mahkemelerde kazandığı ancak tarafınızca bozulan dava dosya sayısını hatırlayabiliyor musunuz? Neden Hava İş’in taraf olduğu ve kazandığı her dava Dairenizce bozuluyor. Bütün mahkemeler mi yanlış karar veriyor. 104 gündür sadece Anayasal ve demokratik bir hak olan grev hakkını kullanan bizlere yönelen hukuk dışı girişimlere boyun eğmedik. Onurumuzla direniyoruz” dedi. Karabıçak, dava’nın 10 Eylül’de görüleceğini, artık 10 Eylül’de adalet istediklerini, haklarının korunduğunu görmek istediklerini söyledi.

Adliye önünde yapılan açıklama sırasında sık sık sloganlar atıldı. İşçilerin eylemine Tek Gıda İş Sendikası, TÜMTİS, Mücadele Birliği ve bir çok siyasi parti temsilcisi destek verdi.

Eylem sloganlarla sona erdi. □

AKP İKTİDARININ DİLİNDEN KAN DAMLIYOR!

30 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde DİSK, KESK, TMMOB TTB'nin çağrısıyla bir araya gelen emekçiler, "Suriye'de Emperyalist Müdahaleye Hayır" yazılı pankartı açtılar. Polisin Galatasaray Lisesini tamamen ablukaya aldığı eylemde sık sık "Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP", "Emperyalistler İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "Suriye'de Emperyalist Müdahaleye Hayır", "Savaşa Hayır" sloganları atıldı.

Emek örgütleri adına basına açıklama yapan Mehmet Aydoğan; "Suriye'yi yeniden dizayn etmek adına iki yıldır kanlı bir iç savaşı körükleyen ABD emperyalizmi, şimdi de kimyasal silah kullanımını gerekçe göstererek bu ülkeye yönelik doğrudan askeri müdahalenin planlarını yapmakta. Bölgede 'bölgesel güç olma hayallerinin' çöküşünü, çığırtağını yaptığı savaşa durdurmaya çalışan AKP iktidarının dilinden şimdi daha fazla kan damlıyor." dedi.

Aydoğan sözlerine şöyle devam etti; "Bizler bugüne kadar emperyalist savaşa karşı barışı haykıran emek ve meslek örgütleri olarak; ülkemizde ve bölgede alanları 'barış' çığlıklarıyla doldurmaya devam edeceğiz. Şimdi, savaş çığlıkları atanlara karşı, halkların geleceğine kendilerinin vermesi için, halkların kardeşliğinin bu topraklardan sökülüp atılmaması için sorumluluk alma zamanıdır." diye konuştu.

Eylem sloganlarla sona erdi. □

GAZİ'DE EMPERYALİST SAVAŞ KARŞITI EYLEM

Gazi Dayanışma Platformu ABD ve Avrupa ülkelerinin Suriye'ye olası saldırılarını 4 Eylül akşamı yapılan bir eylemle protesto etti.

Gazi Dayanışması'nın çağrısıyla Eski Karakol önünde akşam saatlerinde bir araya gelerek emperyalist savaşı protesto eden Gazi halkı, sık sık "Kahrolsun ABD İşbirlikçi AKP", "Biji Berxwedane Rojava", "Yaşasın Halkların Birlikte Mücadelesi" sloganları attı.

"Bu Savaş Bizim Savaşımız Değil, Suriye'ye Müdahaleye Hayır" pankartı açan kitle, Fevzi Çakmak Caddesi'ni trafiğe kapatarak Cemevine kadar yürüdü. Yürüyüş boyunca ajitasyon konuşmaları yapıldı, sloganlar atıldı.

Bir saat kadar süren eylem Cemevi binası önünde sona erdi. □

HDK GENÇLİĞİ SİNAN İÇİN EYLEMDE

Halkların Demokratik Kongresi İstanbul Gençlik Meclisi Cizre'de polis aracının 17 yaşındaki Sinan Saltıkalp'ın öldürülmesini protesto etti.

31 Ağustos günü HDK Gençlik Meclisi'nin çağrısıyla toplanan kitle Galatasaray Lisesi önünde toplandı ve "Katil Devlet Hesap Verecek, Şehid Namırın" pankartı açtı. Basın açıklamasına İstanbul Milletvekili Sabahat Tuncel de katıldı. Basın açıklamasını Deniz Özkoy yaptı ve "17 yaşındaki Sinan Saltıkalp, Şırnak'ın Cizre ilçesine bağlı Kafes Mahallesi'nde 23 Nisan 2013 günü polis a-

racının ezmesi sonucu yoğun bakıma alınmıştı. Sinan, 4 aydır tedavi gördüğü hastanede 26 Ağustos Pazartesi günü yaşamını yitirdi." dedi.

Özkoç, devletin polis şahsında işlediği bu cinayetin ilk olmadığını altını çizdi ve konuşmasına şöyle devam etti; "Bizler gençler olarak yaşanan cinayetlere ve katliamlara karşı, tüm halkları; eşitlik, özgürlük, demokrasi, talebindeki tüm toplumsal kesimleri, barış için mücadele etmeye çağırıyoruz."

Eylemde sık sık "Katil Devlet Hesap Verecek", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. □

6-7 EYLÜL SALDIRILARI PROTESTO EDİLDİ

HDK İstanbul Meclisi, 6-7 Eylül'de "gayri Müslimlere" yapılan saldırıların yıldönümü dolayısıyla yaşamını yitirenleri andı.

6 Eylül günü Galatasaray Lisesi önünde HDK'nın çağrısıyla gelen kitle, "6-7 Eylül'ü Unutma Unutturma" diyerek bir oturma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde sık sık "Yaşasın Halkların Eşitliği", "Katliamcı Devlet Yıkacağız Elbet" sloganları atıldı.

Eylemde söz alan Apoyevmatini Gazetesi Editörü Mihail Vasiliadis, tanıklık yaptığı o günleri şöyle anlattı; "6-7 Eylül olayları benim belleğimde. E-
vim buradaydı. Saldırlardan Tarlabaşı komple nasibini almıştı. Bizim evi bizim kapıcı olan Ahmet Efendi kurtardı,

saldırmak isteyenlere, 'Burada Rum ya da başkası yok buradakiler Türk' diyerek bizleri kurtardı ama daha sonra o da kazmasını alarak diğer evlere saldırıya geçmişti. Önce dostluğu gereği görevini yerine getirdi, daha sonra ise ırkçılığı gereği saldırıya geçmişti" diye konuştu. Olayların bir "eritme ve asimile etme" politikası olduğunu belirten Vasiliadis, bundan en çok devletin kendisinin zarar gördüğünü ifade etti.

Basın açıklaması okundu ve "6 Eylül akşamı başlayan saldırılar ertesi güne kadar devam etmiş, resmi kaynaklara göre, 4 bin 214 ev, bin 4 işyeri, 73 kilise, 1 sinagog, 2 manastır, 26 okul saldırıya uğramış, 13'den fazla kişi öldürülmüştür. Gerçek rakamların bu sayıların çok üzerinde olduğunu biliyoruz" dendi.

6-7 Eylül olaylarının "kanlı devlet geçmişinin bir ürünü" olduğu ve devletin eskimeyen, "Türkleştirme, Müslümanlaştırma politikasının milli sermaye yaratma istenciyle birleşmesinin sonucu" olduğu belirtildi, "6-7 Eylül Maraş'tan, Sivas'tan, Çorum'dan, Ermeni soykırımından ve Roboski'den ayrı değerlendirilemez. Yeni katliamlar yaratan ve geçmişteki tüm katliamların sorumlularını bu suçlardan ötürü yargılamayan AKP hükümeti ise tüm bu devlet geçmişinden kendini aklayamaz" denildi.

Açıklamanın ardından söz alan BDP Siirt eski Milletvekili Osman Özçelik de, "Bu politikalar sonucu ne yazık ki bu ülkenin renkleri olan birçok kültür ya tamamen yok edildi ya da azaldı. Biz Kürtler de bu saldırılara karşı bugüne kadar direndik ve bu günlere gelebildik" dedi. Eylem, sloganlarla sona erdi. □

ADALET YÜRÜYÜŞÇÜLERİ GÜMÜŞSUYU'NDA YİNE ENGELLENDİ!

Antalya'dan İstanbul'a yürüyüş yaparak Gezi tut-sakları için adalet isteyen 11 Adalet yürüyüşçüsünün Gezi Parkında tamamlamak istedikleri yürüyüşe polis 6 Eylül günü yine izin vermedi.

Gümüşsuyu'dan Taksim'e doğru yürüyerek uzun yürüyüşlerini Taksim'de bir basın açıklamasıyla sonlandırmak isteyen Adalet Yürüyüşçüleri için, yüzlerce sivil polis, çevik kuvvet ekipleri TOMA ve Akrepler hazır bekletildi.

Polis ablukası nedeniyle Adalet Yürüyüşçüleri Gümüşsuyu'da bulunan parkta toplandı, burada kendi aralarında kısa süren bir forum düzenlediler. Ardından Kadıköy ve Taksim'de yapılacak diğer eylemlere destek verdiler. □

"HASTA TUTSAKLARIN YAŞAM HAKKI VAZGEÇİLMEZİMİZDİR"

Beyoğlu BDP İlçe örgütü hasta tutsaklar için Galatasaray Lisesin'de basın açıklaması gerçekleştirdi.

7 Eylül günü Galatasaray Lisesi'nde bir araya gelen BDP Beyoğlu İlçe örgütü "Özgür Yaşam Özgür Önderlikle Olur" yazılı pankart açarak sık sık "Hasta Tutsaklara Özgürlük", "Biji Berxwedana Zindana", "Siyasi Tutsaklar Onurumuzdur" sloganları attılar.

Basın açıklamasını BDP Beyoğlu İlçe örgütü eş başkanı Songül Otkar okudu. AKP hükümetinin siyasi soykırım operasyonlarıyla binlerce Kürdü rehin aldığını hatırlatan Otkar, "F tipi zindanlardaki ağır tecrit ve izolasyon koşulları yüzlerce tutsakta ciddi sağlık problemlerinin oluşmasına yol açtı. Bugün Türkiye cezaevleri tüm tutsaklar için bir ölüm çukuruna dönüşmüş durumdadır" diye konuştu.

Türkiye cezaevlerinde raporlara göre 100'ü acil olmak üzere 413 hasta tutsak olduğunu belirten Otkar, "Hasta tutsakların yaşam hakkı bizim vazgeçilmezimizdir. İnsani ve vicdani bir mesele olan hasta tutsakların durumu hiçbir siyasi pazarlığa da malzeme yapılamaz. Sömürgeci devlet faşist adli tıp kurumunun ırkçı ve bilimden uzak gayri ciddi raporlarına dayanarak hasta tutsakları zindanda tutamaz" diye konuştu. Eylem sloganlarla sona erdi. □

KAYIPLAR İÇİN GALATASARAY MEYDANI'NDA

Cumartesi Anneleri, 440. kez Galatasaray Meydanı'nda oturma eylemini 31 Ağustos günü gerçekleştirdi. Ellerinde gözaltında, faili meçhul cinayetlerde kaybedilen yakınlarının resimleri ve karanfillerle oturan kayıp yakınları, 1 Eylül Dünya Barış Günü'nü gündeme aldılar.

Kayıp yakınlarının yaptıkları kısa konuşmalardan sonra basın metinini Sevim Fontes okudu. Birleşmiş Milletler'in, 30 Ağustos'u Uluslararası Kayıplar Günü olarak ilan ettiğini hatırlatan Fontes, hükümetin uluslararası hukuktan doğan sorumluluğunu yerine getirmesini ve gerçeği öğrenme hakkının güvence altına alınmasını istedi.

7 Eylül'de Galatasaray Lisesi önünde 441. defa bir araya gelen kayıp yakınları "Failler Belli, Kayıplar Nerede" yazılı pan-

kart açtılar, devletin kaybettiği insanların fotoğraflarını taşıdılar.

Cumartesi Anneleri bu hafta 35 yaşında 12 Eylül 1994'te Ankara/Dikmen'deki durakta gözaltına alınan Kenan Bilgin için bir araya geldiler, akıbetini sordular.

Eyleme Kenan Bilgin'in kardeşi İrfan Bilgin de katıldı ve kısa bir konuşma yaptı, "Kayıplarımız faili meçhul değildir. Failler,

katiller bellidir. Onları yakalayıp yargılaması gereken devlettir. Ama bizim devletten bir beklentimiz yok. Bu gördüğümüz resimler, bizim onurumuzdur" dedi.

Kenan Bilgin'in kaybedilişine tanıklık eden Cavit Naci Tarhan da tanıklığını anlattı. Kenan Bilgin'le birlikte gözaltına alındıklarını, Gölbaşı Karakolu'nda birlikte olduklarını belirten Tarhan, "İkimizi daha sonra ayrı ayrı hücrelere aldılar, ikimiz hakkında da gözaltı tutanağı hazırlanmadı. Benim gözaltına alındığım, ancak 14 gün sonra kabul edildi. Sanırım 3 ya da 4 Ekim'di. Hücrelerde hareketlenmeler başladı. O günden sonra da Kenan'dan ne bir ses geldi, ne de bir haber" dedi.

Eylem açıklamadan sonra sona erdi. □

GEZİ TUTSAK AİLELERİNDEN ODTÜ'YE DESTEK

Gezi tutsak aileleri, Haziran Ayaklanması süresince tutsak edilenlerin serbest bırakılması için 10. eylemini gerçekleştirdi. Eylemde ODTÜ'de çatışanları selamlandı.

Gezi tutsak aileleri, 7 Eylül Cumartesi günü yaptıkları eylemde tutsakların serbest bırakılmasını isterken, son bir hafta içinde yapılan eylemleri de desteklediğini belirterek, Kocaeli'nde merdivenleri gökkuşağı renklerine boyayanların gözaltına alınmasını protesto etti. Gezi tutsak aileleri ODTÜ ve 100. Yıl Mahallesi arasına yapılacak olan otoyol protestoları nedeniyle eylem yapanlara saldırıyı protesto ederek ODTÜ'de çatışanları selamladı.

Eylemde konuşan İmran Aydın'ın babası Hayri Aydın, Gezi eylemleri sırasında çekim yapmak için alanda bulunduğunu hatırlatarak, burjuva medyanın yaptığı gibi oğlunun da yaşananları kayda almakta olduğunu ve tutuklandığını belirterek tüm Gezi tutsaklarının bir an önce serbest bırakılmasını istedi.

Çağrı Aydoğan'ın ağabeyi ise tüm gençlerin daha özgür bir dünya için sokaklara çıktığını belirtti.

Okan Danacı'nın annesi Nuriye Danacı, oğlunun Gezi eylemlerine ve 1 Mayıs'a gitmediğini belirterek "1 Mayıs bizim bayramımız elbette ona da katılırız. Ama Okan 1 Mayıs'a katılmadı. Cenaze törenine katıldığı söyleniyor, ona da gitmedi. Oğlum sadece Ankara'daki Alevi mitingine katıldı ve bu sebeple tutuklandı" dedi.

Anıl Çalışkan'ın annesi Gülcan Çalışkan, "Benim oğlum tutuklandı-

lar, şimdi cezaevinde. Ama şunu bilsinler ki, biz artık üç kişiyiz, bir Anıl gitti, biz üç Anıl olduk. Babası, kardeşi ve ben, onlar için de sokaklardayız. Daha da güçleniyoruz. Biz onların mücadelesini sahiplendik, ve tek bir tutuklu kalmayana kadar sokaklarda olacağız" dedi.

Eyleme destek için Ümraniye Doğançılar Forumu'ndan da katılım oldu. Forum adına yapılan konuşmada Gezi eylemleri sırasında yaşanan dayanışma ve paylaşımın mahallelere taşındığı belirtildi.

Goncagül Telek'in kardeşi Deniz Telek, Ali Haydar Akdeniz'in babası Hasan Akdeniz de konuşmalarında Gezi tutsaklarının serbest bırakılmasını istedi.

"Diren ODTÜ, Taksim Seninle", "Gezi Direnişi Tutsakları Onurumuzdur", "Gezi Direnişi Yargılanamaz", "İçerde Dışarıda Hücreleri Parçala" sloganlarını atan aileler oturma eyleminde Gündoğdu ve Çav Bella Marşını eylemi izleyenlerle birlikte söylediler.

Gezi tutsak aileleri adına bu haftaki basın açıklamasını Hasan

Tunç'un annesi Leyla Tunç okudu. Tunç, hasta tutuklu Burcu Koçlu ve Murtaza Dağ'ın sağlık durumları hakkında bilgi vererek, aileler olarak söz eylem ve örgütlenme özgürlüğü ve adalet istediklerini belirtti.

Eylemde İzmir'deki eylemlere katılanların 10 Eylül'de davalarının olduğu ve bir heyetle desteğe gidileceği duyurusu yapıldı. Aynı gün İstanbul'da da Gezi Tutsak aileleri İstanbul adliyesinde eylem yaparak destek verecek. □

ODTÜ'DE YOL PROTESTOLARI

ODTÜ ve 100.Yıl Mahallesinden geçmesi planlanan yol için, öğrenciler ve Ankara halkı, 25 Ağustos Pazar günü nöbete başladı. ODTÜ ormanlarında binlerce ağacın kesimine yol açacak olan yol çalışmalarını engellemek için mahalle halkı uzun bir süredir mücadele ediyordu. Geçtiğimiz Pazar gününden itibaren de ODTÜ'lü öğrenciler, 100.yıl halkı, Anıtpark, Kuğulu ve Çayyolu 3 Fidan Parkı inisiyatifleri ODTÜ'nün A4 kapısı çıkışı yakınlarına çadırlarını kurup nöbete başladılar.

Pazar günü 14.00'da 100.Yıl'da toplanılarak çadır kurulacak yere yürüyüş yapıldı. "Kahrolsun Bağzi Yollar" pankartıyla yürüyen mahalle sakinleri ve forumlardan insanlar "Gökçek Elini Mahallemenden Çek", "Otoyol Yapma Boşuna Yıkacağız Başına", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganlarıyla çadır kurulacak alana geldiler.

Birkaç saat içinde çadırlar kuruldu ve direniş alanıyla ilgili görev dağılımı için forum yapılmaya başlandı. Tam forum esnasında çadır alanının üzerindeki yola 6 otobüs çevik kuvvet ekibi ve bir TOMA konuşlandı. Forum inisiyatifleriyle görüşen polis, 'çadırları kaldırmazsanız müdahale ederiz, bizim için tek problem çadırlar' dedi. Oradaki halkın bir kısmı buna yanaşmadı ancak çoğunluk çadırsız devam etme kararı aldı ve gece boyu nöbete devam edildi. Bundan sonra da direnişe devam edeceklerini, ne ağaç kıyımlarına ne de mahalleden geçecek yolun yapımına izin vermeyeceklerini söylediler.

Saldırı Başlıyor...

6 Eylül'de, saat 06.30 ve 07.30 civarında yaptığı iki saldırıda polis 14 kişiyi gözaltına almıştı. Saldırının hemen ardından yıkım ekipleri de yol açma çalışmalarına hızla başladı.

Saldırının haber alınmasının ardından 100. Yıl halkı ve ODTÜ öğrencileri İzci Parkı'nda bir araya gelmeye başladı. Ağaç kesiminin devam ettiği haberi gelince de 10.30 civarında çalışma alanına yöneldi.

Polis barikatıyla önü kesilen halk barikatı aşmaya kalkınca biber gazı ve copla saldırı gecikmedi. Yıkım alanına giremeyen halk, barikat önünde sloganlarla beklemeye başladı.

Kısa süre sonra ODTÜ öğrencileri, polis barikatlarını aşarak bir kez daha ağaçların arasına girdi ve ağaçlara sarıldı. Polis ağaçlara sarılmış öğrencilere yeniden saldırdı.

Yaşanan bu en şiddetli saldırıda başına cop darbesi alan bir kişi kafa travması şüphesiyle Atatürk Hastanesi'ne kaldırıldı. Saatler 13.00'e gelirken, CHP milletvekilleri Hüseyin Aygün, İlhan Cihaner ve Aylin Nazlıaka da ODTÜ'ye geldi. Milletvekilleri ile birlikte öğrenciler yeniden yıkım alanına yürümeye başladılar. Bu defa alana girmeyi başaran öğrencilerle birlikte Hüseyin Aygün, polisleri aşarak dozerin önüne geçti, çalışmalarını durdurdu.

İnşaatın ruhsatsız ve kaçak olduğu da belgelenince ekipler inşaatı durdurmak zorunda kaldılar. Milletvekilleri ile birlikte halk alana nöbete başladı.

Saat 19.00'da "Her Yer ODTÜ, Her Yer Direniş" sloganlarıyla 100. yıl Migros önünden ODTÜ A4 kapısına bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş sonunda yüzlerce kişi ODTÜ A4 kapısına barikat kurdu. Polis barikat kuran kitleye yoğun gaz bombaları ve plastik mermi ile saldırıya geçti, kitle ise saldırıya taşlarla karşılık verdi.

Yoğun polis saldırısı sonrası kitle kısa süre sonra toplanıp tekrar alana dönerek polisle çatışmaya girdi. Polisin attığı gaz bombaları ormanlık alanda yangına neden olurken, yangınları öğrenciler söndürdü. "Başkaldıran" ODTÜ'ye pek çok yerde eylemler düzenlenerek destek verildi.

Taksim'de ODTÜ'ye Destek Yürüyüşü!

İstanbul Taksim Mis Sokak'ta toplanan halk da ODTÜ eylemine destek olmak için Galatasaray Lisesi önüne doğru yürüyüşe geçti.

Eylemciler "Her yer ODTÜ, her yer direniş", "Diren ODTÜ Taksim Seninle" ve "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atarak Galatasaray'a ve Odakule'ye yürüdü. Halk yürüyüşünün sonunda yönünü tekrar Taksim Meydanı'na çevirdi.

Kitlenin önü bu defa Galatasaray'da polis tarafından kesildi. Halk "Diren ODTÜ Taksim Seninle" sloganlarıyla Galatasaray'da oturma eylemine geçti. Bunun üzerine polis, oturma eylemi yapan grubun üzerine TOMA'yı sürdü. Cop, kalkan, plastik mermi ve biber gazıyla saldırının ardından kitle Odakule'ye ve ara sokaklara çekilirken, "Polis Simit Sat Onurlu Yaşa" diye haykırıldı.

Bu eylemden saatler önce Taksim polis ablukasına alındı, İstiklal Caddesine çıkan ara sokaklara çevik kuvvet ekipleri yerleştirildi ve Akşama doğru Gezi Parkı halka kapatıldı.

Kadıköy'de de yüzlerce kişi ODTÜ öğrencilerine destek için Altiyol'da Boğa önünde toplanarak yürüyüş yaptı. Kitle sık sık "Diren ODTÜ Kadıköy Seninle" sloganı attı.

Yürüyüş sonunda Heykel önüne gelen kitle burada yolu trafiğe kapatarak işgal eylemine başladı.

Bu arada, Gazi Mahallesi'nde de halk ODTÜ'deki polis saldırısını protesto etmek için "Diren ODTÜ Gazi Seninle", "Gazi'den ODTÜ'ye Selam", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları ile yürüdü.

ODTÜ'de Çatışmaların 2. Günü

Çalışmalar polisin desteği ile gün boyu devam etti. Saat 17.00'da yaklaşık 2 bin kişi 100. Yıl Migros önünde "Gökçek Elini Mahallemden, ODTÜ'den Çek", "Kahrolsun Bağzı Yollar" pankartları ile toplandı.

Kitle, "Taksim'den Yüzyıl'a, Direnene Bin Selam", "İsyân, Devrim, Özgürlük", "Gökçek, Elini Mahallemden Çek" "Hükümet İstifa", "Her Yer ODTÜ Her Yer Direniş", "Otoban Yapma Boşuna Yıkacağız Başına" sloganlarıyla yürüdü. Yürüyüşe katılım sürekli artarken, eyleme katılmayanlar da evlerinden tencere tavalarla, sürecüler de kornalarla destek verdi.

Daha sonra caddeyi trafiğe kapatarak şantiye alanına doğru yönelen mahalle halkı ve öğrencilerin önü, saat 18.45 civarında şantiye alanına varmadan çevik kuvvet polisi tarafından kesildi.

Polisler, TOMA'lardan gaz bombası atarak, tazyikli su sıkarak saldırmaya başladı. Polis helikopteri sürekli uçuş yaparken, plastik mermi ve ses bombası da kullandı. Bazı eylemciler, plastik mermiler nedeniyle yaralandı.

Polis saldırısı üzerine yollara barikat kuran halk, polise taşlarla karşılık verdi. 100. Yıl Mahallesi'nin ara sokaklarında ve ana cadede yaşanan çatışmalar iki saat boyunca devam etti.

ASKİ'ye ait olan ve TOMA'lara su taşıyan tankerin önü eylemciler tarafından kesildi ve suyu boşaltıldı. Polisler daha sonra, akrep ve TOMA'larla ara sokaklara girerek eylemcileri gözaltına almaya başladı.

Bir grup A4 kapısına, bir grup da Balgat'a doğru yöneldi. A4 kapısına yönelen öğrenciler, daha sonra şantiyeye girerek ODTÜ Ormanı'nı tahrip eden yol çalışmasını durdurmak için iş makinelelerini tahrip etti.

Taş ve havai fişeklerle 2 tane kepçe tahrip edilince, polis, şantiyedeki eylemcilere saldırdı.

Tekrar A4 kapısına çekilen kitle üç sıra barikat kurdu. Akrepten bir süre gaz bombası atılırken, eylem ve çatışmalar geç saatte sona erdi.

Diren ODTÜ Taksim Seninle

7 Eylül akşamı, ODTÜ'ye destek vermek için sosyal medya üzerinden yapılan çağrı ile yüzlerce kişi bir araya geldi. Saatler önceden İstiklal Caddesi ve Meydana çıkan yollarda çevik kuvvet konuşlandırıldı ve Gezi Parkı halka kapatıldı.

Polis Tünel Meydanı'nda toplanan kitleye kalkan ve coplarla saldırdı. Kısa süre dağılan kitle yine aynı yerde toplandı. Eylem boyunca sık sık "Diren ODTÜ İstanbul Seninle", "Her Yer Direniş Her Yer ODTÜ", "ODTÜ'de Düşene Dövüşene Bin Selam" sloganları atıldı. İstiklal Caddesi üzerinden Taksim'e yürümeye çalışan kitlenin önü yaklaşık 200 metre sonra polisler tarafından kesildi. Polis barikatını aşmaya çalışan kitleye polis yine coplarla ve kalkanlarıyla saldırdı.

Galatasaray Meydanı'nda toplanan eylemcilerle polis arasında kovalamacalar sürerken, en az 8 kişi gözaltına alındı.

Polis ile halk arasındaki çatışmalar geç saatlere kadar sürdü. Galatasaray Meydanı'ndan Taksim Tramvay Durağına yürümek isteyen halka polis defalarca saldırdı.

Gazi Mahallesi de, ODTÜ'ye destek vermek için yürüyüş düzenledi.

Gazi Dayanışma Platformu'nun çağrısıyla Eski Karakol durağında toplanan mahalle halkı, "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" pankartı açarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca "Diren ODTÜ Gazi Seninle", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Gazi Uyuma Direniş Sahip Çık", "Katil Polis ODTÜ'den Defol" sloganları atıldı.

Halk Gazi Karakolu'na yürümek isteyince gaz bombalarıyla karşılandı, yollara barikat kurarak taşlarla karşılık verdi.

Çatışmalar ve eylem yaklaşık bir saat devam etti. □

TUZLUÇAYIR HALKI ASİMİLASYONA HAYIR DİYOR

Mamak Tuzluca'da Fethullah Gülen ile İzzettin Doğan'ın ortaklığında yapılması planlanan Cami-Cemevi projesine karşı 7 Eylül'de başlayan eylemler 2. gününde de devam etti.

Tuzluca halkı 7 Eylül akşamı, hem yapılacak Cami-Cemevi hem de ODTÜ'den geçecek yol inşaatı eylemlerinde yapılan polis saldırısına karşı sokaklardaydı. Akşam saatlerinde başlayan çatışmalar gece geç saatlere kadar sürmüştü.

8 Eylül'de ise Cami-Cemevi projesinin temel atma töreni vardı. Sabahın erken saatlerinden itibaren toplanmaya başlayan halk, törenin yapılacağı yere yürümek isteyince polisin saldırısı başladı ve çatışma gece geç saatlere kadar sürdü.

Aleviler bu projeyi asimilasyon politikalarının bir parçası olarak görüyor ve "devletin Alevileri" olmayacağını diyor.

Tuzluca'da Barikatlar Kuruluyor

8 Eylül'de Tuzluca'da yaşananlar tam anlamıyla 31 Mayıs'ta başlayan Halk ayaklanmasının bugün de devam ettiğini gösteriyordu. 31 Mayıs'ta gördüğümüz her şey burada da vardı. Tomalar, akrep-ler, gaz bombaları, plastik mermi ve polisin hunharca saldırısı... Diğer tarafta ise çoluğu çocuğu ile genci yaşlısı ile Tuzluca halkı barikatlarının ardında hem mahallelerini koruyor, hem de öğrenci gençliğe yapılan saldırıyı kınıyor, asimilasyon saldırısına boyun eğmeyeceğini dile getiriyordu.

Cami-Cemevinin resmi açılış töreni saat 14.00'deydi ama çatışmaların erken saatlerde başlamasıyla tören yapılamadı. Tuzluca Meydanı'nda daha önceden kurul-

muş olan direniş çadırları ve Haziran ayaklanmasında yaşamını yitirenlerin fotoğrafları ise polis tarafından kaldırıldı.

Bunun üzerine yeniden meydana toplanmaya çalışan Tuzluca halkı uzun süren çatışmaların ardından meydanı ele geçirdi ve burada kurduğu barikata "Ethem Sarısülük Barikati" adını verdi. Bu barikatın ardındaki alan saatlerce halkın denetimindeydi.

Bu süre içinde halkı çok etkileyen bir olay gerçekleşti. Akrep diye tabir edilen polis araçlarında birinin etrafını halk sardı ve aracın arka kapısını açarak içerideki polislere şöyle seslendi; "Tanudın mı? Ben Ethem, ben Ali İsmail, ben Mehmet, ben Abdo, ben Medeni" dedi. Bu söylem halkı coşkulandırdığı gibi öfkelenirdi de... Çünkü birkaç gündür süren çatışmalarda bir çok kişi yine biber gazı ve plastik mermi ile yaralanmıştı.

Zaman zaman coplarla ve akrepleri kitlenin üzerine sürerek saldıran polise, halk taşlarla ve havai fişeklerle karşılık verdi. Bu saldırıların birinde taş yağmuruna tutulan bir TOMA'nın su tankı delindi. Ayrıca Cem Vakfı'na ait otobüsün şoförü,

aracı eylemcilerin üzerine sürünce, araç taşlandı.

Gün içerisinde gerçekleşen her eyleme saldıran polis, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD) Genel Başkanı Kemal Bülbül ile dernek üyesi yaklaşık 100 kişinin Tuzluca'ya gelerek basın açıklaması yapmak istemesi üzerine onlara da gaz bombalarıyla saldırdı..

Akşam saatlerinde Süleyman Ayten Caddesi'nin meydan girişine kurulan bir barikat ateşe verildi. Tuzluca Meydanı'nda toplanan kitle "Tuzluca Faşizme Mezar Olacak" sloganları atıyor; zırlı araçlarıyla sokakta terör estirmeye kalkan polise taş ve havai fişeklerle karşılık veriyordu.

Bu arada pek çok ilde gerçekleşen dayanışma eylemleri moralleri daha da yükseltti. ODTÜ öğrencileri ve 100.Yıl halkı ise Tuzluca'ya doğru yürüyüşe geçti.

Tuzluca halkının eylemiyle resmi törenin yapılamamasının yanı sıra, Cem Vakfı'na bir darbe de Cem Vakfının gençlik kollarından geldi. Olaylar yaşanırken, Cem Vakfı Ankara Şubesi Gençlik Kolları, İzzettin Doğan ve Fethullah Gülen'in ortak Cami-Cemevi projesine "biz bu proje sahipleriyle aynı sofraya dahi oturmak istemeyiz" diyerek tepki gösterdi ve Cem Vakfı'ndan istifa ettiklerini açıkladı.

Ankara genelinde eylem çağrılarının yapılmasıyla, saat gece 01.00'e doğru çatışmalar sona erdi. Tuzluca halkı daha fazla dayanışma için çağrıda bulunuyor ve asimilasyon saldırısının karşısında olacağını dile getiriyor. □

GENÇLİK'TEN YENİCE FESTİVALİ

31 Ağustos-1 Eylül günlerinde Mersin'e bağlı Yenice Belediyesinde Yenice Gençlik Oluşumu'nun(YGO) yoğun emekleri ile bir festival düzenlendi.

Festival programı, geleceğin çapulcuları olan Çocuk Korosu ile başladı. Miniklerin ardından Yenice'nin yerel gruplarından Grup Yenice sahne aldı. Ali İsmail için okunan Mağusa Limanı Türküsü büyük beğeni topladı. Sıtkı Baba Cemevi Semah Grubu barışa semaha durdu. Ardından yeni zamanlara yeni ezgiler getiren, evrenin türküsünü tencere ve tavalarıyla dillendiren Çapulcular Orkestrası, "Ellerinde Kazanlar Ellerinde Güğümler Türküsü" ile girdiler sahneye. Neşeleri ile festivale çok güzel bir renk kattılar. Modern dans grubunun gösterimi ve havai fişek gösterisi de gerçekleşti.

Ve yazın son günü ve artık son saatlerinde Adım Deniz dedikleri için yargılanmalarına rağmen halen inatla ve Haziran ayaklanmasının coşkusuyla Adım Deniz demeye ve sosyalizm için söz vermeye devam eden Emeğe Ezgi sahne aldı. Adım Deniz Marşı okunurken YGO, "Adım Deniz", "Adım Hüseyin", "Adım Yusuf" yazılı dövizlerle Emeğe Ezgi'yi selamladılar. Gençlerin ilgisi ve coşkusu yoğundu.

Gece Nazım Hikmet'in Hoşçakalın Dostlarım şiiri ile sonlandırıldı.

1 Eylül günü sabahın erken saatlerinden YGO Ataol Behramoğlu ve Recep İhsan Eliaçık'ın katılımcı olduğu "Gezi Direnişi Ve Barış Süreci" başlıklı panelin gerçekleşeceği İnönü-Churchill Barış Parkını Gezi parkına dönüştürmek için çalışmalarına başladı. Haziran ayaklanmasından fotoğrafların sergisi yapıldı, ölümsüzleşenlerin fotoğrafları asıldı. Öne çıkan pankartlar hazırlandı ve asıldı, "Devrim Market" yapıldı, devrimci tutsakların adreslerinin yazılı olduğu zarflar hazırlandı.

Saat 14.00'de çocukların el baskısı ile Rojava'da katledilen çocukları selamlamak için yaptığı "Çocuğun Yüreğidir Barış" yazılı bir pankartın öncülük ettiği bir barış yürüyüşü gerçekleşti. Ve panelin yapılacağı "Gezi Parkı"na geçildi. Panelin ardından festival alanına geçildi. Program içerisinde Grup Yenice yolları, Semah ve Ataol Bahremoğlu ve Haluk Çetin'in şiir ve müzik dinletisi ve ardından Onur Akın konseri vardı.

Ayışığı Sanat Merkezi olarak iki gün boyunca standımızla festivalin içerisinde yer aldık.□

ÜNİVERSİTELERDE AÇILIŞ EL CHAPULO İLE YAPILDI

Üniversitelerde 2013-2014 eğitim yılının kayıtlarının başlamasıyla birlikte öğrenciler harekete geçti. 2 Eylül 2013'de Ege Üniversitesi'nde Dokuz Eylül ve Ege Üniversitesi öğrencilerinin çıkardığı El Chapulo'nun dağıtımı yapıldı. El Chapulo, öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı.

EL CHAPULO

DOKUZ EYLÜL'DE ÖĞRENCİ STANDLARINA POLİS SALDIRISI

Dokuz Eylül Üniversitesi'nde kayıt döneminde açılan masalara polis bir kez daha saldırdı. 4 Eylül günü Devrimci Öğrenci Birliği, Dev- Genç, El Chapulo ve Ekim Gençliği masaları polis ve ÖGB tarafından dağıtıldı. Bildiri dağıtmak isteyen öğrenciler taciz edildi. Masaların dağıtılmasının ardından öğrenciler dayanışma için ortak masa açtı.

TKP'li öğrenciler ise okula polisin girmesi ile birlikte masalarını kapatıp okuldan ayrıldılar. Saatler 12.30 olduğunda okulun içine gözaltı aracı girdi. Açılan ortak masada yaklaşık 15 öğrenci, polis tehdidi altında çalışmalarına devam ettiler.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz!

Dokuz Eylül DÖB

YENİDOĞAN GENÇLİĞİ 24.YILINDA LENİNİST PARTİ'Yİ SELAMLADI

24 yıl önce reformizmden ayrılarak sosyalizm bayrağını en ileriye taşıma hedefiyle kurulan Leninist Parti, 24.yılında.

Bizler de 24.yılında Leninist Partiyi selamlamak için Yenidoğan'da işçi ve emekçilerin yoğun oturduğu bir çok yere "Denizlerin Partisi 24.Yılında", "24.Yılında TKEP/L Saflarına", "Denizler Yaşıyor TKEP/L Savaşıyor", "Denizlerin Partisi 24.Yılında", "Faşizme Karşı Silah Başına" yazılamaları yaptık.

Ayrıca mahallenin bir çok noktasına TKEP/L imzası atarak 24. yılında gençliğin Leninist Parti bayrağını daha yükseklerle çıkartacağımızı bir kez daha haykırdık.

Yenidoğan'dan Leninist Gençlik

ÖLÇÜLÜ YALAN

Çok kısa zaman zarfında çok ciddi olayların olacak olması beni yazmaya sevk etmiş durumda. İnsanoğlu olarak türümüz on ya da onbeş yıl içinde tamamen ortadan kalkma tehlikesiyle burun buruna. Ne Obama ne de başka birisi bunun aksini garanti edemez. Bizim payımıza düşen ise az da olsa bir umut. Artık günümüzde bilgi çağında yaşıyoruz, ne kimse bizi kandırabilir ne de kimsenin bizi kandırmasına izin veririz.

Kamuoyunun neredeyse tamamı artık yanı başımızdaki büyük tehlikenin farkında.

Cruise füzelerinin kendisine doğru çevrilmesine rağmen kahraman ve mücadeleci Suriye halkı topraklarına karşı yapılacak olan herhangi bir saldırıya karşı son nefeslerine kadar savaşarak karşı koyacaklarını ilan etmiş durumda.

Herkes Beşar Esad'ın siyasetçi olmadığını, tıp okuduğunu ve 1988 yılında göz doktoru olarak mezun olduğunu biliyor. 2000 yılında babası Hafız Esad'ın ölümünün ardından daha önce bir trafik kazasında ölen ağabeyinin yerine siyasi görevi devralmıştı.

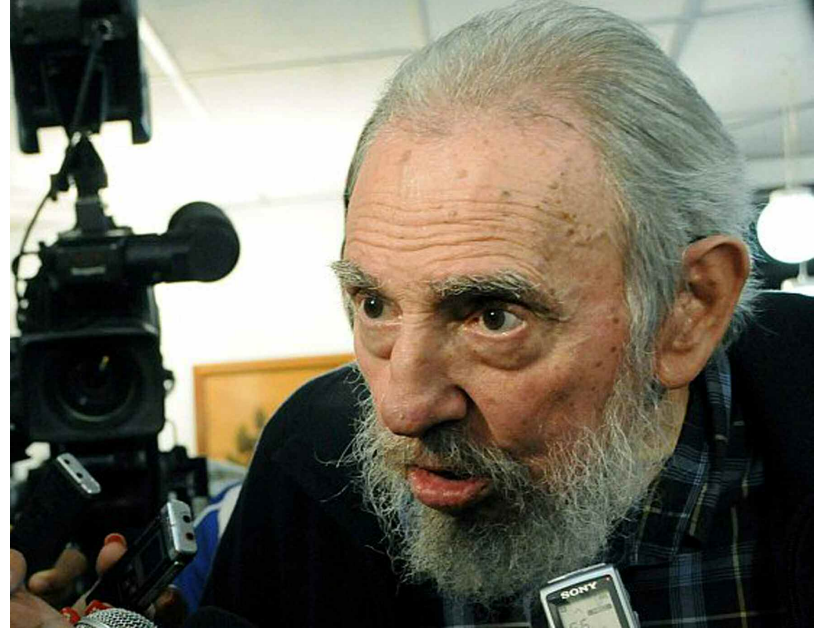
ABD'nin NATO'daki sadık hizmetkârları olan müttefikleri ve bazı petrol zengini Ortadoğu ülkeleri ellerini ovuşturuyor. Milyarlarca yılda oluşmuş olan petrol rezervlerinin üzerinde oturan bu ülkeler yaygın tüketim tarzı nedeniyle yaşanan sera gazı etkisini önemsemeyerek yaptıkları devasa teknolojik altyapı yatırımlarını korumanın peşinde.

Öte yandan 27 yıl sonra 2040 yılında bugün polisler tarafından gerçekleştirilen ceza kesme gibi bir çok görev robotlar tarafından yapılacağı söyleniyor. Dakikada milyonlarca hesaplama yapabilecek olan bir robota derdini anlatmanın zorluğunu düşünebiliyor musunuz? Yıllar önce hayal bile edemeyeceğimiz şeyler.

26 Ağustos Pazartesi günü ABD'ye sadakatları tespit edilmiş çevreler en iyi yaptıkları işi yapmaya başladılar. Yayıdıkları yalan haberlerde Edward Snowden'in Rusya'da kalmış olmasını Küba'nın ABD tarafından baskılar karşısında geri adım attığı iddiasına bağlıyorlar.

Bu veya buna benzer bir şeyi herhangi birisinin herhangi bir yerde Snowden'e söylemiş olup olamayacağını ihtimallerini reddederek başlıyorum. Snowden'in cesur açıklamalarını beğeniyorum. Bence imparatorluğun ikiyüzlü politikaları ve yalanlarıyla dünyayı kandırmaya çalıştığını ifşa ederek önemli bir görevi yerine getirmiştir. Ancak benimsemeyeceğim şey, hangi özelliklere sahip olursa olsun hiç kimsenin Küba adına konuşamayacağıdır.

Ölçülü yalan. Kim söylemiş? Rusya'daki günlük gazete "Kommersant"? Bu iftiranın kaynağı kim? Reuters Haber Ajansına göre haberin kaynağı ABD Dışişleri Bakanlığına yakın kaynaklar! Buna göre Küba son dakikada Snowden hakkında Aeroflot Havayollarına yolculuğun engellenmesi talebini iletti!

Gazeteye göre Snowden Hong Kong'daki Rus Konsolosluğunda geçirdiği bir kaç gün boyunca Moskova üzerinden Latin Amerika'ya uçuş niyetini belli etmiştir.

İstersem çok detaylı bilgiye sahip olduğum bu konuda daha da ayrıntılı bir aktarım yapabilirim, ama bu kadarla yetineceğim.

Bugün büyük bir ilgiyle Bolivarcı Venezuela Devlet Başkanı Nicolas Maduro'yu izledim. Küba ve Nikaragua'dan sonra Venezuela sahillerine demir atan Rus donanmasının sancak gemisini ziyaret ediyordu.

Ziyaret sırasında yapılan televizyon yayını sayesinde oldukça etkileyici karelere şahit oldum. En etkileyici olan görüntüler ise donanmanın gelişmiş radar kabiliyeti oldu.

Paralı asker görevi yapan gazete Kommersant'ın marifetlerine bakalım. Önceki dönemde bu gazete karşı-devrimci sağcılarının en aşağılık silahı konumundaydı. Bugün ise Kıbrıs'taki üslerinde Suriye'ye karşı saldırı hazırlığı yapan İngiltere ve elinde milyonlarca insanın kanı olan darbeci ABD'nin maşası konumunda.

Bu hava içinde imparatorluk hava ve deniz kuvvetleri Arap halklarına karşı kitlesel katliam yapmak için hazırlanıyor.

Bizim için kesin olan tek şey ise ABD'nin bulunduğu her ortamda Küba'yı sıkıştırmaya çalışacağıdır. İster Birleşmiş Milletler olsun ister farklı bir kurum olsun, bu davranış tarzı artık ABD hükümetinin karakteri haline gelmiştir. Ancak bu gibi saldırıların yanısıra imparatorluğun yasadışı olarak uygulamaya devam ettiği ekonomik ablukaya 54 yıldır direnenler kavgaya devam edecekler.

En büyük eksikliğimiz çok kısa bir zaman zarfında daha fazla şey öğrenememiş olmamızdır.

27 Ağustos 2013
Fidel Castro Ruz

ODTÜ

TUZLUÇAYIR

